

ການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໃນ
ປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ

Final Version

ກໍລະກົດ 2017

ສາລະບານ

ສາລະບານ	i
ຄໍາຫຍໍ້	
iii	
ສາລະບານເສັ້ນສະແດງ ແລະ ຕາຕະລາງ	iv
ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້	1
1. ພາກສະເໜີ	4
1.1 ຈຸດປະສົງ	4
1.2 ຂອບເຂດຂອງການທົບທວນ	4
1.3 ວິທີການ	5
1.3.1 ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ	5
1.3.2 ການວິເຄາະ	5
1.4 ຂໍ້ຈຳກັດ	6
1.5 ຄຳນິຍາມ	6
2. ພາບລວມຂອງບັນດາບົດຄົ້ນຄວ້າ	8
3. ການສອນຫ້ອງຄວບໃນບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ	10
3.1 ການຕອບສະໜອງທາງສະຖາບັນຕໍ່ການສອນຫ້ອງຄວບ	10
3.1.1 ການສອນຫ້ອງຄວບໃນຖານະເປັນປັດຊະຍາ ຫຼື ວິທີການສອນ	10
3.1.2 ການດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ, ແຜນການສອນ ແລະ ສື່ການສອນ	11
3.1.3 ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ	12
3.1.4 ການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມ	13
3.1.5 ການປະເມີນຜົນການຮຽນການສອນ	13
3.2 ສະພາບເງື່ອນໄຂ ແລະ ການແຜ່ຫຼາຍຂອງຫ້ອງຄວບ	14
3.3 ການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ຜົນການຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ	15
3.4 ການຄຸ້ມຄອງການຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ	16
3.5 ທາງເລືອກໃນການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກ ສອກຫຼີກ	17

4. ການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ	19
4.1 ການຕອບສະໜອງທາງດ້ານສະຖາບັນຕໍ່ກັບການສອນຫ້ອງຄວບ	19
4.1.1 ວິທີການທາງດ້ານນະໂຍບາຍຕໍ່ກັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ	19
4.2 ການແຜ່ຫຼາຍຂອງຫ້ອງຄວບ	20
4.2.1 ຫ້ອງຄວບໄດ້ຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ	20
4.2.2 ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກມີຫ້ອງຄວບ ຫຼາຍກວ່າເຂດອື່ນ	21
4.3 ຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ	22
4.3.1 ການດັດປັບຫຼັກສູດ, ແຜນການສອນ, ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນ	22
4.3.2 ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນ ແລະ ການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ	22
4.3.3 ການປະເມີນຜົນການຮຽນ ແລະ ການສອນ	23
4.3.4 ຜົນການຮຽນແບ່ງຕາມທີ່ຕັ້ງດ້ານພູມສາດ	24
5. ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ ສໍາລັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ	25
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ	28

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1: ເອກະສານອ້າງອີງ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວພັນກັບຫ້ອງຄວບໃນບາງປະເທດໃນກຸ່ມອາຊຽນ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3: ຮູບແບບການຈັດຫ້ອງຄວບໃນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍ ຂອງທາງເລືອກຕ່າງໆ ຂອງການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ

ASEAN	Association of Southeast Asian Nations
ASLO III	National Assessment of Student Learning Outcomes (2013)
BEQUAL	Basic Education Quality and Access in Lao PDR
DFAT	Department of Foreign Affairs and Trade
LADLF	Lao-Australia Development Learning Facility
MOES	Ministry of Education and Sports
MDG	Millennium Development Goals
NAPLAN	National Assessment Program - Literacy and Numeracy
OECD	Organisation for Economic Co-operation and Development
PISA	Programme for International Student Assessment
SDG	Sustainable Development Goals
UNESCO	United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation
UNICEF	United Nations Children's Fund

ສາລະບານເສັ້ນສະແດງ ແລະ ຕາຕະລາງ

Figure 1 - ສັດສ່ວນນັກຮຽນທີ່ຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ, ແບ່ງຕາມທີ່ຕັ້ງໂຮງຮຽນ ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງທີ່ຖືກຄັດເລືອກ ຈຳນວນໜຶ່ງ (2008).....	15
Figure 2 - ການແຈກຢາຍຫ້ອງຄວບ ໃນ ສປປ ລາວ ແຕ່ປີ 2007 ຫາ 2016	20
Figure 3 - ການແຈກຢາຍຫ້ອງຄວບ ແບ່ງຕາມຄວາມໜ້າເໝັນຂອງປະຊາກອນ ແລະ ຕາມແຂວງ, ສປປ ລາວ (2015)...	21
Figure 4 - ສັດສ່ວນຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ທີ່ມີລະດັບກ່ອນຮູ້ໜັງສື ແລະ ຄິດໄລ່ເລກ (pre- functional literacy and numeracy) ໃນລະດັບພື້ນຖານ, ສປປ ລາວ (2013).....	24
Table 1 - ຂອບວິເຄາະສໍາລັບການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ	5

ຂໍ້ຄວາມຈາກຜູ້ຂຽນບົດລາຍງານ

ຄໍາຄິດເຫັນໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ແມ່ນມາຈາກບັນດາຜູ້ຂຽນບົດລາຍງານ (LADLF) ແລະ ອາດຈະບໍ່ໄດ້ສະທ້ອນເຖິງຄໍາຄິດເຫັນ ແລະ ນະໂຍບາຍ ຂອງບໍລິສັດ Adam Smith International, ສະຖານທູດອົດສະຕຣາລີ ຫຼື ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ. ຂໍ້ ຜິດພາດທັງໝົດທີ່ອາດມີແມ່ນເປັນຂອງຜູ້ຂຽນບົດລາຍງານເອງທັງໝົດ.

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

ຈຸດປະສົງຂອງການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໃນປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆນີ້ ແມ່ນເພື່ອປະກອບສ່ວນໃສ່ການຄົ້ນຄິດ ແລະ ການວາງແຜນຍຸດທະສາດສໍາລັບແຜນງານການປັບປຸງຄຸນນະພາບ ແລະ ຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າຮຽນສໍາລັບການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ໃນ ສປປ ລາວ (BEQUAL). ການທົບທວນດັ່ງກ່າວນີ້ໃຫ້ບຸລິມະສິດບັນດາບົດຄົ້ນຄວ້າທີ່ເປັນພາສາອັງກິດຈາກບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ຈາກພາກພື້ນອື່ນໆພາຍໃນໄລຍະໜຶ່ງທົດສະວັດຜ່ານມາຕາມທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບ ໃນ ສປປ ລາວ. ການທົບທວນຄັ້ງນີ້ແມ່ນສານຕໍ່ຈາກບົດລາຍງານການປະເມີນກ່ອນໜ້າຂອງ LADLF (LADLF, 2016).

ຫ້ອງຄວບຖືເປັນຄຸນລັກສະນະທີ່ພົບເຫັນທົ່ວໄປໃນໂຮງຮຽນປະຖົມຢູ່ຫຼາຍປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນເຊິ່ງລວມທັງ ສປປ ລາວ. ໂດຍຫຼັກແລ້ວ, ຫ້ອງຄວບແມ່ນຖືກນໍາໃຊ້ເປັນປັດໄຈຂັບເຄື່ອນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມເພື່ອທຸກຄົນ ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເຊິ່ງກົງກັບເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດເພື່ອການພັດທະນາ (MDG) 4 ແລະ ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDG) 2. ຫຼາຍປະເທດກໍາລັງພັດທະນາ ເຊິ່ງລວມທັງ ສປປ ລາວ ປະເຊີນສິ່ງທ້າທາຍສໍາຄັນຫຼາຍຢ່າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສອນຫ້ອງຄວບໃນຖານະເປັນຍຸດທະສາດເພື່ອຂະຫຍາຍການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ແລະ ການບັນລຸຜົນການຮຽນ.

ໃນບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ, ການສອນຫ້ອງຄວບຖືເປັນທັງທາງເລືອກການຮຽນການສອນ ແລະ ມາດຕະການທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ເພື່ອຂະຫຍາຍການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ພາຍໃຕ້ສະພາບເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້, ການສອນຫ້ອງຄວບມີສອງຄຸນລັກສະນະຕົ້ນຕໍຄື: ວິທີການສອນແບບຮອບດ້ານ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ເໝາະສົມ (ການສະໜອງຄູສອນທີ່ມີທັກສະຄວາມຮູ້, ຫຼັກສູດ ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນ) ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ມີການສອນທີ່ດີ.

ໃນທົ່ວບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ເຊິ່ງລວມທັງ ສປປ ລາວ ເຫັນວ່າການສອນຫ້ອງຄວບນັ້ນເປັນການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີມາດຕະຖານຕໍ່າ ເຊິ່ງເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຜົນໄດ້ຮັບດ້ານການຮຽນທີ່ຕໍ່າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທັດສະນະດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານມາຢັ້ງຢືນ: ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີບົດຄົ້ນຄວ້າພຽງພໍ ເພື່ອສົມທຽບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງດ່ຽວ ແລະ ຫ້ອງຄວບ. ກົງກັນຂ້າມ, ເບິ່ງຄືວ່າທັດສະນະດັ່ງກ່າວຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດສອງປະການ ຄື:

1. ຫຼາຍປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ບັນດາປະເທດກໍາລັງພັດທະນາ ນໍາໃຊ້ການສອນຫ້ອງຄວບ ແບບພຽງແຕ່ຄວບຫ້ອງຮຽນ ຫຼື ເອົາຫ້ອງຮຽນມາຮວມກັນ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ວິທີການສອນແບບຫ້ອງຄວບທີ່ມີລັກສະນະສະເພາະ.
2. ຫ້ອງຄວບສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເຊິ່ງມີຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນທີ່ຕໍ່າ ແລະ ຜົນການຮຽນທີ່ຕໍ່ານັ້ນ ມັກຖືກເຊື່ອວ່າເປັນຍ້ອນວິທີການສອນຫ້ອງຄວບ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມັກມີການເຂົ້າໃຈສັບສົນວ່າວິທີການສອນຫ້ອງຄວບດັ່ງກ່າວເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ມີຜົນການຮຽນທີ່ຕໍ່າ.

ບົດສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຈາກທັງບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຫ້ອງຄວບ ແລະ ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບບໍ່ຈໍາເປັນວ່າຈະນໍາໄປສູ່ຜົນການຮຽນທີ່ຕໍ່າ. ຕົວຢ່າງ: ໂຮງຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກຢູ່ປະເທດໂຄລໍເບຍ ເຊິ່ງມີການນໍາໃຊ້ການສອນຫ້ອງຄວບ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າສາມາດບັນລຸຜົນການຮຽນທີ່ດີສໍາລັບນັກຮຽນ. ນອກນັ້ນ, ບົດຄົ້ນຄວ້າ

ສາກົນ ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີສາຍພົວພັນໜັກແໜ້ນລະຫວ່າງຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ຕໍ່າຂອງນັກຮຽນ ກັບຄວາມຫ່າງໄກສອກ ຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າຜົນການຮຽນທີ່ຕໍ່າແມ່ນເປັນຜົນທີ່ເກີດຈາກການສອນຫ້ອງຄວບ.

ການສອນຫ້ອງຄວບເປັນທາງເລືອກໜຶ່ງເພື່ອຮັບປະກັນການຂະຫຍາຍການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາໃນບັນດາເຂດທີ່ມີປະຊາຊົນອາໄສຢູ່ ແບບກະແຈກກະຈາຍ. ເພື່ອໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ, ການສອນຫ້ອງຄວບຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຊັບພະຍາກອນສິດສອນເພີ່ມ ແລະ ມີຄູທີ່ມີທັກສະທີ່ດີ, ເຊິ່ງທັງສອງປັດໄຈນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຫາຍາກໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ຜົນຈາກການທົບທວນນີ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງຊອກຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ການວາງຍຸດທະສາດຕ່າງໆ ໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສິດສອນໃນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ໃນ ສປປ ລາວ.

ບົດຮຽນຈາກບັນດາບົດຄົ້ນຄວ້າໃນລະດັບສາກົນ ເພື່ອໝູນໃຊ້ເຂົ້າໃນການສອນຫ້ອງຄວບ ຢູ່ ສປປ ລາວ ມີຄື:

1. ແກ້ໄຂບັນດາຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຂອງຄູສອນ ແລະ ທັດສະນະຈຳແນກໃນນະໂຍບາຍທີ່ມີມາຍາວນານກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ ແລະ ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນທັດສະນະການຕ້ານແຜນງານທີ່ຕ້ອງ ການສ້າງການປ່ຽນແປງ.
2. ພິຈາລະນາສ້າງຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດສຳລັບການຮຽນການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ແຜນການສອນເພື່ອຊ່ວຍແບ່ງເບົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບດ້ານການສອນຂອງຄູໃນຫ້ອງຮຽນ ເຊັ່ນ: ຂອບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນທີ່ສ້າງໂດຍສຳນັກງານຄະນະກຳມະການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານແຫ່ງປະເທດໄທ.
3. ຮຽນຮູ້ຈາກຍຸດທະສາດທີ່ມີລັກສະນະຍືດຍຸ່ນຂອງຫວຽດນາມສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ເຂດທີ່ມີຄົນຊົນເຜົ່າອາໄສຢູ່ໜ້າແໜ້ນ ເຊິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນແຫ່ງຊາດສະບັບປັບປຸງ ໂດຍສຸມໃສ່ການຮຽນຮູ້ພາສາ ແລະ ຄະນິດສາດສຳລັບຫ້ອງຄວບໃນປະເທດຫວຽດນາມ.
4. ລວມເອົາຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງການສອນຫ້ອງຄວບເຂົ້າໃນການວາງແຜນຈັດສັນຊັບພະຍາກອນ ເຊັ່ນ: ການຈັດສັນຄູສອນ, ການກຳນົດໂຄງສ້າງບົດຮຽນ ແລະ ການວາງແຜນການສອນ, ການວາງແຜນສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການວາງແຜນໂຮງຮຽນ - ສົມທົບກັບການສ້າງຄູ ແລະ ການບຳລຸງຄຸກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການສະໜອງຊັບພະຍາກອນການສອນພາສາລາວ ແລະ ຄະນິດສາດສຳລັບຫ້ອງຄວບ.
5. ຈັດບຸລິມະສິດການສະໜອງສື່ການຮຽນການສອນທີ່ພຽງພໍສຳລັບຫ້ອງຄວບ ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າການສະໜອງສື່ການຮຽນການສອນເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຫຼາຍກວ່າການສະໜອງໃຫ້ເຂດຕົວເມືອງ.
6. ສຶກສາເບິ່ງຮູບແບບໃນການແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບ ທີ່ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ປະເທດອື່ນໆ ໃນອາຊີ ເຊິ່ງລວມທັງການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຕາມລະດັບຄວາມສາມາດພາຍໃນຂັ້ນ ຫຼື ລະຫວ່າງຂັ້ນຮຽນ ຫຼື ຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຕາມຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງແບບປະສົມ.
7. ສ້າງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອບປະເມີນຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນແບບຍືດຍຸ່ນທີ່ອອກແບບມາເພື່ອຕອບສະໜອງສະເພາະຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຫ້ອງຄວບເຊັ່ນ: ລະບົບການຮຽນຮູ້ທີ່ເປັນທາງເລືອກເຊິ່ງ ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ຟີລິບປິນ.

ການທົບທວນນີ້ ຍັງເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເພີ່ມເຕີມເຖິງຊ່ອງຫວ່າງດ້ານຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ (ເວລາ, ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ການເງິນ, ສື່ການຮຽນການສອນ, ແລະ ອື່ນໆ) ທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການສອນຫ້ອງຄວບໃນຫ້ອງຮຽນຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ບາງປັດໄຈທີ່ຄວນພິຈາລະນາມີດັ່ງນີ້:

1. ຈຳເປັນຕ້ອງມີມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດເພື່ອເປັນບ່ອນອີງເຫດຜົນການຕັດສິນບັນຫາກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ຕັ້ງ ແລະ ຂະໜາດຂອງໂຮງຮຽນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສອນຫ້ອງຄວບ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນການເງິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ.
2. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ຕັ້ງປະຈຸບັນຂອງໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບ, ຂະໜາດຂອງໂຮງຮຽນ, ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງໂຮງຮຽນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເວລາທີ່ໃຊ້ເດີນທາງຈາກທາງປູຢາງທີ່ສາມາດທຽວໄດ້ທຸກລະດູທີ່ໃກ້ທີ່ສຸດ ກໍ່ເປັນຂໍ້ມູນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອການວາງແຜນຈັດສັນຊັບພະຍາກອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

1. ພາກສະເໜີ

1.1 ຈຸດປະສົງ

ຈຸດປະສົງຂອງການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບສອນຫ້ອງຄວບແມ່ນເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຄົ້ນຄິດ ຢ່າງມີຍຸດທະສາດເພື່ອປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນທົ່ວ ສປປ ລາວ. ຜົນຈາກການທົບທວນຄັ້ງນີ້ແມ່ນເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້:

- ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ກ່ຽວກັບບັນດາທາງເລືອກເພື່ອບັນລຸການສອນທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນຫ້ອງຄວບຢູ່ຕາມບັນດາໂຮງຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.
- ສະຖານທູດອົດສະຕຣາລີ ເພື່ອຊ່ວຍກຳນົດທິດທາງຍຸດທະສາດຂອງແຜນງານການປັບປຸງຄຸນນະພາບ ແລະ ຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າຮຽນສໍາລັບການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ໃນ ສປປ ລາວ (BEQUAL).
- ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກິດຈະກຳພາຍໃຕ້ແຜນງານ BEQUAL ໂດຍສະເພາະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາຍໃຕ້ຂົງເຂດຜົນໄດ້ຮັບຕົ້ນຕໍ (KRA) ທີ່ 1: ນະໂຍບາຍ, ການວາງແຜນ ແລະ ການປະສານງານດ້ານການສຶກສາ; KRA 3: ວຽກງານສ້າງຄູ ແລະ ການຊຸກຍູ້ຄູ; ແລະ KRA 4: ການພັດທະນາຫຼັກສູດປະຖົມ.
- ບັນດາອົງການ NGO ທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມງານໃນຂົງເຂດວຽກງານການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

1.2 ຂອບເຂດຂອງການທົບທວນ

ການທົບທວນດັ່ງກ່າວນີ້ໃຫ້ບຸລິມະສິດບັນດາບົດຄົ້ນຄວ້າທີ່ເປັນພາສາອັງກິດຈາກບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ຈາກພາກພື້ນອື່ນໆພາຍໃນໄລຍະໜຶ່ງທົດສະວັດຜ່ານມາຕາມທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບ ໃນ ສປປ ລາວ. ການທົບທວນຄັ້ງນີ້ແມ່ນສານຕໍ່ຈາກບົດລາຍງານການປະເມີນກ່ອນໜ້ານີ້ຂອງ LADLF (LADLF, 2016) ເຊິ່ງໄດ້ທົບທວນບັນດາເອກະສານ ແລະ ສະພາບ ກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ສປປ ລາວ (LADLF 2016b). ການທົບທວນຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນການທົບທວນເອກະສານແບບຮອບດ້ານກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການທົບທວນນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ການສ້າງຄູ.

ຄໍາຖາມຫຼັກທີ່ໃຊ້ໃນການທົບທວນຄັ້ງນີ້ມີຄື:

- ສະພາບປະຈຸບັນຂອງໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ ຢູ່ ສປປ ລາວ ເປັນຄືແນວໃດ?
- ມີບົດຮຽນຫຍັງແດ່ທີ່ຖອດຖອນໄດ້ຈາກບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ສາກົນ ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສອນຫ້ອງຄວບ ທີ່ສາມາດໃຫ້ຂໍ້ມູນເພື່ອປັບປຸງນະໂຍບາຍກ່ຽວຂ້ອງ ຢູ່ ສປປ ລາວ?
- ມີຜົນດີຫຍັງແດ່ຈາກບັນດາວິທີການທີ່ປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ສາກົນນໍາໃຊ້ເພື່ອຄຸ້ມຄອງການຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບຢູ່ເຂດຊຸມຊົນຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ໂດຍສະເພາະທີ່ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບການສຶດສອນຢູ່ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ?

ໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້, ຜົນຈາກການທົບທວນດັ່ງກ່າວຈະຖືກນຳສະເໜີຕາມລຳດັບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ພາກທີ 2 ສະເໜີພາບລວມກ່ຽວກັບທ່າອ່ຽງຂອງບັນດາການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທີ່ມີກ່ຽວກັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ;
- ພາກທີ 3 ສົນທະນາຜົນຈາກການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ຫ້ອງຄວບ ຈາກບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດຈາກພາກພື້ນອື່ນໆ;
- ພາກທີ 4 ສະໜອງພາບລວມກ່ຽວກັບສະພາບການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ ສປປ ລາວ; ແລະ
- ພາກທີ 5 ສະເໜີຄຳຄິດເຫັນທີ່ສະຫຼຸບສັງລວມບັນດາບົດຮຽນຈາກບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດຈາກພາກພື້ນອື່ນໆສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນສະພາບເງື່ອນໄຂຂອງ ສປປ ລາວ.

1.3 ວິທີການ

1.3.1 ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ

ໄດ້ເກັບກຳຂໍ້ມູນໂດຍນຳໃຊ້ຖານຂໍ້ມູນວາລະສານວິຊາການທີ່ມີສະໜອງທາງອິນເຕີເນັດ ແລະ ບັນດາເວັບໄຊຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນທາງອິນເຕີເນັດໂດຍນຳໃຊ້ຄຳສັບກ່ຽວຂ້ອງສຳຄັນເຊັ່ນ: ‘multigrade/ຫ້ອງຄວບ’, ‘small schools/ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ’ ແລະ ‘rural schools/ໂຮງຮຽນຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ’. ພ້ອມນັ້ນ ຍັງໄດ້ມີການຕິດຕໍ່ພົວພັນໄປຫາຊ່ຽວຊານລະດັບພາກພື້ນດ້ານການສຶກສາ “ຂັ້ນພື້ນ ຖານຢູ່ອິນໂດເນເຊຍ, ຕີມໍເລດສ໌ເຕ, ກຳປູເຈຍ, ໄທ ແລະ ອິດສະຕຣາລີ ເພື່ອຂໍເອກະສານເພີ່ມເຕີມ ແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບບັນດາ ແຜນງານທີ່ເປັນນະວັດຕະກຳໃໝ່ ຫຼື ນຳສະເໜີວິທີການໃໝ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທົບທວນຄັ້ງນີ້. ບັນຊີລາຍຊື່ຂອງເອກະສານອ້າງອີງທີ່ ໄດ້ທົບທວນແມ່ນມີສະໜອງໃຫ້ໃນລາຍການເອກະສານອ້າງອີງ (ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1).

1.3.2 ການວິເຄາະ

ບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນພາກພື້ນສ່ວນໃຫຍ່ປະກອບດ້ວຍການສຶກສາຂະໜາດນ້ອຍທີ່ເປັນການສຶກສາທາງດ້ານຄຸນນະພາບ. ຜົນຈາກການສຶກສາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບການວິເຄາະ ແລະ ຈັດກຸ່ມເປັນສອງຫົວຂໍ້ຫຼັກ. ນອກນັ້ນ, ບົດທົບທວນສະບັບນີ້ ຍັງໄດ້ມີການລະບຸຫົວຂໍ້ໃໝ່ເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມ (ສຳລັບລາຍລະອຽດໃຫ້ເບິ່ງຕາຕະລາງ 1).

ຕາຕະລາງ 1 - ຂອບວິເຄາະສຳລັບການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ

ຫົວຂໍ້	ຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ
ການຕອບສະໜອງທາງສະຖາບັນ ຕໍ່ຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບຕາມສະພາບເງື່ອນໄຂ ພາຍໃນປະເທດ	• ນະໂຍບາຍການສຶກສາໃນລະດັບຊາດ • ບັນດານະໂຍບາຍທີ່ພົວພັນກັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ການສອນ • ການຈັດການຂອງສະຖາບັນເພື່ອຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ພົວພັນກັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ • ການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນໃນຂະແໜງສຶກສາສຳລັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ

ແບບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບ ທີ່ດີ¹	- ການສອນຫ້ອງຄວບໃນຖານະເປັນປັດຊະຍາການສອນ - ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ - ການດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ແຜນການສອນ - ການດັດປັບສື່ການຮຽນການສອນ - ການປະເມີນຜົນໄດ້ຮັບດ້ານການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ
ຫົວຂໍ້ໃໝ່: ຈຸດດ້ອຍຂອງເຂດ ຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກ ສອກຫຼີກ	- ສະພາບເງື່ອນໄຂໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ - ການສະໜອງການບໍລິການດ້ານການສຶກສາໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ

1.4 ຂໍ້ຈຳກັດ

ການທົບທວນຄັ້ງນີ້ມີເປົ້າໝາຍເພື່ອປັບປຸງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບບັນດາວິທີການຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ໃນໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນການທົບທວນເອກະສານທີ່ເປັນລະບົບ ແລະ ຄົບຖ້ວນຮອບດ້ານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະໜອງການປະເມີນພື້ນຖານທາງທິດສະດີຂອງການສອນຫ້ອງຄວບ ຫຼື ເປັນການກວດກາເຕັກນິກການສອນຕາມຄວາມ ສອດຄ່ອງຂອງສະພາບເງື່ອນໄຂພາຍໃນ ສປປ ລາວ. ຖ້າຢາກໄດ້ແນວນັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງມີການຄົ້ນຄວ້າໃນລະດັບສູງຂຶ້ນໄປກວ່ານີ້ເພື່ອ ຮັບປະກັນວ່າຈະສາມາດສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ບັນດາຂໍ້ລິເລີ່ມດ້ານແຜນງານ ຫຼື ໂຄງການຕ່າງໆ.

1.5 ຄຳນິຍາມ

ຫ້ອງຄວບ, ຫຼື ຮູ້ກັນອີກຊື່ໜຶ່ງຄື ‘ຫ້ອງປະສົມ’ ຢູ່ໃນຫຼາຍປະເທດເຊັ່ນ: ນິວຊີແລນ ແລະ ຟິລິບປິນ (Wilkinson and Hamilton 2003; SEAMEO INNOTECH 2009) ເຊິ່ງໝາຍເຖິງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີສອງ ຫຼື ຫຼາຍຂັ້ນມາຮຽນລວມກັນພາຍໃຕ້ໜ້າທີ່ຮັບຜິດ ຊອບຂອງຄູ່ຜູ້ດຽວ (Little 2006, 3). ວິທີການສອນອາດຈະເປັນໃນຮູບແບບຂອງການສອນແຕ່ລະຂັ້ນແບບແຍກສະເພາະ ໃນລັກສະນະຜັດປ່ຽນຜຽນກັນໄປຈົນຮອດວິທີການສອນແບບປະສົມປະສານທຸກຂັ້ນນຳກັນໂດຍທີ່ສອງ ຫຼື ຫຼາຍຂັ້ນໄດ້ຮັບການສິດ ສອນໃນເວລາດຽວກັນແບບບໍ່ກ່ຽວກັບຂັ້ນຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ກົງກັນຂ້າມ, ໃນ **ຫ້ອງດ່ຽວ** ແມ່ນຄູສອນສອນຂັ້ນດຽວໃນຫ້ອງດ່ຽວ.²

ການສອນຫ້ອງຄວບ ມັກເປັນຄຳສັບທີ່ຖືກນຳໃຊ້ທີ່ກວມລວມ ເພື່ອອະທິບາຍທັງຫ້ອງຄວບ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ພົວພັນກັບວິທີການສອນແບບຮອບດ້ານເຊັ່ນ: ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນແບບຍຶດຢູ່ນ; ການສອນໂດຍເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ; ຄູສອນໃນຖານະເປັນຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ບັນຍາຍ; ເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນໃນການຄຸ້ມຄອງໂຮງຮຽນ. ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນ, ໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ **ຫ້ອງຄວບ** ໝາຍເຖິງຫ້ອງຮຽນທີ່ສອນຫຼາຍກວ່າ

¹ ເຄັດລັບພາກປະຕິບັດຕົວຈິງສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບຂອງອົງການ UNESCO (UNESCO 2015).

² ທາງເລືອກອື່ນໆໃນການສອນລວມມີຫ້ອງຮຽນປະສົມຫຼາກຫຼາຍອາຍຸ ທີ່ມີການຈັດກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ມີອາຍຸແຕກຕ່າງກັນໃນຫ້ອງຮຽນດຽວກັນ ແລະ ຢູ່ໃນຂັ້ນຮຽນດຽວກັນອີງຕາມຄວາມ ສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ (Little 2001, 483) ແລະ ການສອນຫຼາຍຫ້ອງ ເຊິ່ງເປັນວິທີທີ່ຄູເຄື່ອນຍ້າຍການສອນຈາກຂັ້ນໜຶ່ງໄປຫາອີກຂັ້ນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ຫ້ອງຮຽນຄົນລະຫ້ອງ (Research Centre for Educational Innovation and Development 2004).

ໜຶ່ງຂັ້ນ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ ໝາຍເຖິງຊຸດແບບວິທີການສອນທີ່ດີເຊິ່ງທາງອົງການ UNESCO ສົ່ງເສີມເພື່ອປັບປຸງຜົນການຮຽນພາຍໃນຫ້ອງຄວບ (UNESCO 2015).

ຄຳວ່າ **ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ, ໂຮງຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ທ່າງໄກສອກຫຼີກ** ມີການນິຍາມແຕກຕ່າງກັນໄປໃນປະເທດຕ່າງໆ. ຢູ່ ສປປ ລາວ, ການປະເມີນການຮຽນຂອງນັກຮຽນທົ່ວປະເທດ (ASLO) III ນິຍາມ **ໂຮງຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ** ວ່າເປັນໂຮງຮຽນທີ່ມີຖະໜົນໃຫຍ່ເຂົ້າເຖິງໂຮງຮຽນ ແລະ **ໂຮງຮຽນໃນເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ** ແມ່ນໂຮງຮຽນທີ່ບໍ່ມີຖະໜົນໃຫຍ່ເຂົ້າເຖິງໂຮງຮຽນ (ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດການສຶກສາ - RIES 2014, 6).

ທົ່ວສາກົນຍັງບໍ່ທັນມີຄຳນິຍາມທີ່ຮັບຮູ້ເປັນເອກະພາບກັນກ່ຽວກັບ ‘ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ’. ຢູ່ປະເທດໄທ ແລະ ຈີນ, ໂຮງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນໜ້ອຍກວ່າ 100 ຄົນ ຖືວ່າເປັນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ (Buaraphan, 2013, 130, UNESCO Appeal 2015, 32). ຢູ່ ສປປ ລາວ, 66 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງໂຮງຮຽນມີນັກຮຽນໜ້ອຍກວ່າ 100 ຄົນ (Quinn 2017). ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍມັກຈະປະກອບດ້ວຍຫຼາຍຫ້ອງຄວບ ເພື່ອຮອງຮັບຈຳນວນນັກຮຽນທີ່ບໍ່ສົມສ່ວນລະຫວ່າງຂັ້ນຕ່າງໆ, ຫຼື ອັດຕາສ່ວນລະຫວ່າງນັກຮຽນຕໍ່ຄູ່ທີ່ບໍ່ສົມສ່ວນ. ໃນບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວນີ້, **ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ** ໝາຍເຖິງໂຮງຮຽນທີ່ມີຂັ້ນຮຽນໃດໜຶ່ງມີນັກຮຽນບໍ່ເຕັມຂັ້ນ (ມີນັກຮຽນໜ້ອຍກວ່າ 125 ຄົນ), ແລະ **ໂຮງຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ທ່າງໄກສອກຫຼີກ** ໝາຍເຖິງໂຮງຮຽນທີ່ທ່າງອອກໄປຈາກເຂດເທດສະບານຂອງເມືອງ, ແຂວງ ຫຼື ສູນກາງໂດຍໃຊ້ເວລາຢ່າງຫຼາຍກວ່າ 30 ນາທີ.

2. ພາບລວມຂອງບັນດາບົດຄົ້ນຄວ້າ

ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນຊຸມປີ 1990 ເຖິງໄລຍະຕົ້ນຂອງຊຸມປີ 2000. ການສຶກສາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສຸມໃສ່ສອງຫົວຂໍ້ຫຼັກຄື: 1) ການສົມທຽບປະສິດທິຜົນດ້ານຄ່າໃຊ້ຈ່າຍລະຫວ່າງການສະໜອງຫ້ອງຄວບ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປິດໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີຫ້ອງດ່ຽວໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ (Little 2004, 19); ແລະ 2) ຜົນໄດ້ຮັບດ້ານການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ ແລະ ຫ້ອງດ່ຽວ.

ການສຶກສາເຫຼົ່ານີ້ສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ສຸມໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບດ້ານການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນຢູ່ບັນດາປະເທດພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ປະເທດກຸ່ມ OECD, ມີພຽງການສຶກສາຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ໄດ້ດຳເນີນຢູ່ໃນປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ໂດຍໄດ້ຮັບທຶນຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນທີ່ເປັນສະຖາບັນ ຫຼື ຜູ້ໃຫ້ທຶນຮ່ວມມືສອງຝ່າຍ (Little 2001).

ການສຶກສາກ່ຽວກັບຜົນກະທົບຂອງການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີຕໍ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຢູ່ບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາໃນໄລຍະຂ້າມຜ່ານສະຫະສະວັດຖືເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປັດໄຈຂັບເຄື່ອນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ພາຍໃຕ້ເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດເພື່ອການພັດທະນາ (MDG) ເພື່ອບັນລຸການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມເພື່ອທຸກຄົນ. ອົງການ UNESCO ແລະ ອົງການ UNICEF (ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນລະດັບຫຼຸດລົງມາ) ໄດ້ສະໜອງທຶນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ບັນດາໂຄງການຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອການສຶກສາໃນຮູບແບບຫ້ອງຄວບ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 5).

LADLF (2016b) ໄດ້ດຳເນີນການປະເມີນທົບທວນບັນດາບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນໄລຍະ 2006 ຫາ 2016. ການປະເມີນດັ່ງກ່າວພົບວ່າມີສິບບົດລາຍງານທີ່ຖືກພິມເຜີຍແພ່ເຊິ່ງມີເນື້ອໃນພົວພັນກັບການສອນຫ້ອງຄວບ. ສອງບົດລາຍງານເປັນການສຶກສາສຸມໃສ່ການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອອີກແປດບົດ ແມ່ນກ່ຽວກັບການສອນໃນການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຫຼື ວຽກງານການສ້າງຄູ່ພາຍໃນປະເທດ.

ນັບແຕ່ກາງຊຸມປີ 2000 ເປັນຕົ້ນມາ, ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສຶກສາໃນຮູບແບບຫ້ອງຄວບໄດ້ຫຼຸດລົງ. ຢ່າງໃດກໍດີ, ໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສອງໂຄງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທີ່ພື້ນເດັ່ນກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ພາກພື້ນອາຊຽນ;

- ໃນປີ 2012, ລັດຖະມົນຕີສຶກສາອາຊຽນ ໄດ້ຮັບຮອງເອົາບົດສຶກສາໃນລະດັບພາກພື້ນກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍ SEAMEO INNOTECH ໂດຍໄດ້ເຮັດການສຶກສາຢູ່ເຈັດປະເທດອາຊຽນຄື: ກຳປູເຈຍ, ອິນໂດເນເຊຍ, ມາເລເຊຍ, ມຽນມາ, ຟີລິບປິນ, ໄທ, ຕີມໍເລດສເຕ ແລະ ຫວຽດນາມ. ການສຶກສາດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ມີຫົວຂໍ້ວ່າ: *ຕົວຊີ້ວັດຄຸນນະພາບຂອງການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ພາກພື້ນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້*.
- ໃນປີ 2014, ຫ້ອງການອົງການ UNESCO ປະຈຳບາງກອກ ໄດ້ເຮັດການທົບທວນກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ຢູ່ຫຼາຍປະເທດຄື: ບັງຄະລາເທດ, ກຳປູເຈຍ, ຈີນ, ສປປ ລາວ, ເນປານ, ປາກີສະຖານ ແລະ ໄທ. ການທົບທວນດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສຶກສາເບິ່ງນະໂຍບາຍ ແລະ ແບບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີຢູ່ປະຈຸບັນຂອງແຕ່ລະປະເທດ, ທາງເລືອກດ້ານນະໂຍບາຍ ເພື່ອ

ປັບປຸງຄຸນນະພາບໂດຍລວມຂອງການສອນຫ້ອງຄວບ, ແລະ ຜົນການສຶກສາທີ່ປະກອບສ່ວນໃສ່ບົດໂຄສະນາສົ່ງເສີມເພື່ອໃຫ້ມີນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ. ຜົນການສຶກສາສັງລວມຈາກການທົບທວນຢູ່ຫຼາຍປະເທດຄັ້ງນີ້ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ ການສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄຸນນະພາບຜ່ານການປັບປຸງການສອນຫ້ອງຄວບ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພິມເຜີຍແຜ່ເທື່ອ.³

ແນວຄວາມຄິດຂອງການສອນຫ້ອງຄວບມີສ່ວນພົວພັນກັບຊຸດແບບວິທີການສອນຮອບດ້ານທີ່ມີລັກສະນະສະເພາະ ທີ່ໄດ້ຖືກນຳເໜື້ເປັນຫຼັກການທີ່ດີຂອງການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ກອງປະຊຸມສຳມະນາໃນຫົວຂໍ້ ການສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄຸນນະພາບໂດຍຜ່ານການປັບປຸງການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ພາກພື້ນອາຊີ-ປາຊີຟິກ ຈັດໂດຍອົງການ UNESCO ໃນປີ 2014 (Shaeffer 2014). ແບບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີປະສິດທິຜົນແມ່ນເນັ້ນໃສ່ຄວາມສຳຄັນຂອງບັນດາອົງປະກອບ ຫຼື ຊັບພະຍາກອນສະໜັບສະໜູນ ດັ່ງເນື້ອໃນທີ່ມີໃນເອກະສານຂອງອົງການ UNESCO ທີ່ມີຫົວຂໍ້ວ່າ: ເຄັດລັບພາກປະຕິບັດຕົວຈິງສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບ (ລະອຽດເບິ່ງຫ້ອງ 1). ບົດແນະນຳ ຫຼື ຄູ່ມືການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ດີ ແມ່ນໄດ້ສືບທອນລະອຽດເຕັມໃນຕົວຢ່າງຈາກບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດໃນພາກພື້ນອື່ນໆ ດັ່ງທີ່ນຳສະເໜີໃນຂໍ້ 3.

ຫ້ອງ 1 - ແບບວິທີທີ່ດີສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີປະສິດທິຜົນ (UNESCO 2015)

1. ດັດປັບຕາມຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງນັກຮຽນ
2. ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ
3. ດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ແຜນການສອນ
4. ດັດປັບສື່ການຮຽນການສອນ
5. ປະເມີນຜົນໄດ້ຮັບດ້ານການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ
6. ວິທີການສອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນສຳລັບການສອນນັກຮຽນເປັນກຸ່ມ

³ ສາມາດເບິ່ງລາຍລະອຽດຂອງກອງປະຊຸມໄດ້ທີ່ <http://www.unescobkk.org/news/article/promoting-quality-learning-through-enhanced-multigrade-teaching-in-the-asia-pacific-region/>. ການເຜີຍແຜ່ບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວຂອງ UNESCO ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີຈາກ UNESCO ຢູ່ບາງກອກ ແລະ ຜູ້ຂຽນບົດສຶກສາຂອງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກ່ອນ. ບົດລາຍງານ ແລະ ບົດສະເໜີ ກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຂອບຂອງການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈພາກພື້ນດັ່ງກ່າວນີ້.

3. ການສອນຫ້ອງຄວບໃນບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ

3.1 ການຕອບສະໜອງທາງສະຖາບັນຕໍ່ການສອນຫ້ອງຄວບ

ໃນບັນດາປະເທດສ່ວນຫຼາຍໃນກຸ່ມ OECD ແລະ ປະເທດພັດທະນາແລ້ວ, ການສອນຫ້ອງຄວບບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກນຳໃຊ້ເປັນມາດຕະການໜຶ່ງເພື່ອບັນລຸການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານສຳລັບທຸກຄົນ ແຕ່ຍັງເປັນທາງເລືອກດ້ານນິເທດສຶກສາທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມຫຼາຍກວ່າທາງເລືອກອື່ນ. ຢູ່ຫຼາຍປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ ແລະ ປະເທດກຳລັງພັດທະນາອື່ນໆ ເຊັ່ນໃນ ສປປ ລາວ, ໂດຍຫຼັກແລ້ວ ການສອນຫ້ອງຄວບຖືວ່າເປັນວິທີການເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມເພື່ອທຸກຄົນພາຍໃຕ້ MDGs. ລັດຖະບານຂອງຫຼາຍປະເທດໄດ້ລວມເອົາມາດຕະການສະເພາະທີ່ພົວພັນກັບການສອນຫ້ອງຄວບເຂົ້າຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ນະໂຍບາຍດ້ານການສອນ. ການສອນຫ້ອງຄວບໃນສະພາບເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນໃນຖານະເປັນທາງເລືອກຕາຍຕົວໃນການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ການສະໜອງບໍລິການປະຖົມສຶກສາຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເຊິ່ງເປັນເຂດທີ່ມີສິ່ງທ້າທາຍຫຼາຍໃນການສະໜອງການບໍລິການດ້ານການສຶກສາ. ຕົວຢ່າງ, ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຊັບພະຍາກອນພຽງພໍເພື່ອສະໜອງຄູໜັງຄົນຕໍ່ໜຶ່ງຂັ້ນຮຽນ; ຈຳນວນນັກຮຽນເກີນຈຳນວນຊັບພະຍາກອນສິດສອນຄື: ຈຳນວນຄູ, ຈຳນວນຫ້ອງຮຽນ (ປາກົດສະຖານ ແລະ ອື່ນໆ); ຫຼື ເປັນກໍລະນີທີ່ຈຳນວນນັກຮຽນຫຼຸດລົງໃນກຸ່ມປະຊາກອນຕາມເຂດຊົນນະບົດຍ້ອນການເຄື່ອນຍ້າຍອອກຈາກເຂດຊົນນະບົດ (ໄທ ແລະ ຈີນ).

ຢູ່ປະເທດອື່ນໆ, ການສອນຫ້ອງຄວບໄດ້ຖືກລວມເຂົ້າໃນມາດຕະການຍ່ອຍພາຍໃຕ້ຫຼາຍໆນະໂຍບາຍດ້ານການສຶກສາ ເພື່ອປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ, ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ຫຼື ເຂດທຸກຍາກ (ກຳປູເຈຍ ແລະ ອິດສະຕຣາລີ) ຫຼື ຖືກລວມເຂົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນງານການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ (ບັງຄະລາເທດ).

ເພື່ອສະໜັບສະໜູນບັນດາຈຸດປະສົງທາງດ້ານນະໂຍບາຍ, ລັດຖະບານຂອງປະເທດຕ່າງໆມັກສະໜອງໂຄງສ້າງນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມເຊັ່ນ: ຂັ້ນເງິນເດືອນຄູ, ບໍລິມາດວຽກສອນ, ເງິນນະໂຍບາຍ ແລະ ອຸດທຸນອື່ນໆສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບ. ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມເງິນເດືອນ ມັກຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ຫຼາຍປະເທດເຊັ່ນ: ກຳປູເຈຍ, ອິນໂດເນເຊຍ, ສປປ ລາວ, ມຽນມາ, ຟິລິບປິນ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງໄດ້ມີການລວມເອົາບົດແນະນຳການສອນຫ້ອງຄວບເຂົ້າໃນບັນດານະໂຍບາຍສຳລັບການຄຸ້ມຄອງໂຮງຮຽນ, ການສ້າງຄູ ແລະ ສຶກສາຮຽນການສອນ (ມະເລເຊຍ, ມຽນມາ, ຟິລິບປິນ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ). ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2 ໄດ້ສັງລວມເອົາບົດສະຫຼຸບກ່ຽວກັບບັນດາຂໍ້ລິເລີ່ມທາງນະໂຍບາຍທີ່ພົວພັນກັບແບບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບໃນທົ່ວເຈດປະເທດອາຊຽນ.

3.1.1 ການສອນຫ້ອງຄວບໃນຖານະເປັນປັດຊະຍາ ຫຼື ວິທີການສອນ

ອີງຕາມບົດແນະນຳແບບວິທີການສອນທີ່ດີຂອງອົງການ UNESCO, ການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີປະສິດທິຜົນຄວນກຳນົດບົນພື້ນຖານຫຼັກການທີ່ຮັບຮູ້ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າໃນຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງນັກຮຽນ; ຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າຄູສອນເຮັດໜ້າທີ່ເປັນ ‘ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ’ ແທນທີ່ຈະເປັນ ‘ຜູ້ບັນຍາຍ’; ແລະ ຮັບຮູ້ການປະກອບສ່ວນຂອງນັກຮຽນເຂົ້າໃນການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນຄົນອື່ນໆໃນຫ້ອງຮຽນ (UNESCO 2015). ທັດສະນະ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງຄູສອນກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ສາມາດສົ່ງຜົນຕໍ່ການນຳໃຊ້ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບ. ການວິເຄາະທັດສະນະຂອງຄູສອນຢູ່ຫຼາຍປະເທດພົບວ່າ ການຫັນປ່ຽນປັດຊະຍາການສອນຂອງຄູ ແລະ ລວມໄປຮອດ

ວິທີການໃນລະບົບການສຶກສາ ຖືເປັນໜຶ່ງໃນເງື່ອນໄຂຕໍ່າສຸດໃນການຮັບປະກັນໃຫ້ມີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີປະສິດທິຜົນ. Little (2004, 14) ໄດ້ສະຫຼຸບໄວ້ວ່າ:

*ວັດທະນະທຳການສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຢັ້ງຮາກຝັ່ງເລິກຖືເປັນອຸປະສັກກົດຂວາງທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຕໍ່
ການປະຕິຮູບທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຕ່າງໆຂອງຫ້ອງຄວບ...
ການແຍກໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຕາມກຸ່ມອາດຈະເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ຫຼາຍກວ່າການແຍກໃຫ້
ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຕາມລາຍບຸກຄົນໃນວັດທະນະທຳແບບລວມໝູ່.*

ການສຶກສາຢູ່ນິວຊີແລນຄົ້ນພົບວ່າ ຄູສອນທັງໃນຫ້ອງຄວບ ແລະ ຫ້ອງດ່ຽວໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີການສອນທີ່ເອົາເດັກເປັນໃຈກາງ ແລະ ເນັ້ນ
ໃສ່ການພັດທະນາຂອງເດັກ ເຊິ່ງເປັນວິທີການສອນທີ່ມາຈາກພື້ນຖານຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າເດັກທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງ
ກັນໃນຫ້ອງຮຽນ. ຈາກການສຳພາດ ແລະ ສັງເກດການສອນຂອງຄູສອນ 17 ຄົນໃນການສຶກສາດັ່ງກ່າວ, 70 ສ່ວນຮ້ອຍເຫັນວ່າບໍ່ມີ
ຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງກັນລະຫວ່າງການສອນໃນຫ້ອງຄວບ ຫຼື ຫ້ອງດ່ຽວ ຍ້ອນຄູອາຈານເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງດັດປັບເຕັກນິກການສອນ
ເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ, ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບຂັ້ນຮຽນ (Wilkinson - Hamilton 2003).

ການສຶກສາອື່ນໆຢູ່ພາກພື້ນອາຊີໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄູຫຼາຍຄົນມີທັດສະນະໃນທາງລົບກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອ
ວ່າການສອນຫ້ອງຄວບເອງຈະເປັນວິທີການສອນທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນຕົວຂອງມັນເອງ. ອີງຕາມຄຳເວົ້າຂອງຄູຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຖືກສຳພາດ
ຢູ່ຈີນ, “ຖ້າມີໜຶ່ງທີ່ໂຮງຮຽນແຕ່ລະແຫ່ງຢູ່ຈີນເລີ່ມນຳໃຊ້ການສອນຫ້ອງຄວບ, ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າລະດັບການສຶກສາຂອງປະເທດ
ເຮົາຈະນຳຫຼັງປະເທດອື່ນໆ. ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຄວນມີການປະຕິຮູບລະບົບການສຶກສາດີກວ່າໃຫ້ມີການສອນຫ້ອງຄວບ”
(UNESCO Appeal 2015, 106-107). ຄູສອນໃນສະຖາບັນສ້າງຄູທີ່ຖືກສຳພາດໃນການສຶກສາດຽວກັນນັ້ນກໍບໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳ
ຄັນຕໍ່ການສອນຫ້ອງຄວບ ໂດຍເບິ່ງການສອນຫ້ອງຄວບເປັນ “ກິດຈະກຳສັງຄົມສົ່ງເຄາະຂອງອົງການ NGO” ແລະ ບໍ່ແມ່ນວິທີການ
ສຶກສາໃຫ້ຄວາມຮູ້ທີ່ເປັນໄປໄດ້ (UNESCO Appeal 2015, 106-107). ຢູ່ປາກີສະຖານ, ນະໂຍບາຍສຶກສາແຫ່ງຊາດ
(2009) ໄດ້ກຳນົດການຕອບສະໜອງທາງສະຖາບັນຢ່າງເປັນທາງການໃນລະບົບ ໂດຍການປະກາດວ່າການສອນຫ້ອງຄວບ “ຕ້ອງ
ຖືກລືບລ້າງດ້ວຍການບັນຈຸຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຄຽງຄູ່ກັບການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູປະຈຳການກ່ຽວກັບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບຈົນ
ກວ່າຈະສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຄາດແຄນຄູໃນລະບົບໄດ້.” (UNESCO Appeal 2015, 172).

3.1.2 ການດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ, ແຜນການສອນ ແລະ ສື່ການສອນ

ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ແຜນການສອນສຳລັບການສອນຫ້ອງດ່ຽວແມ່ນສາມາດດັດປັບເພື່ອໃຊ້ສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບ
ໄດ້. ຄູສອນສາມາດເລືອກຫົວຂໍ້ ຫຼື ສັກກະຍະພາບໃນການຮຽນຮູ້ເພື່ອສອນຫຼາຍຂັ້ນຕ່າງກັນ ພ້ອມທັງເລືອກສື່ການຮຽນການສອນທີ່
ເໝາະສົມ; ສອນນັກຮຽນເປັນກຸ່ມດຽວໃນບາງວິຊາ (ເຊັ່ນ: ສັງຄົມສຶກສາ, ສິລະປະສຶກສາ ຫຼື ກາຍະສຶກສາ) ແລະ ສອນແຍກສຳລັບ
ວິຊາອື່ນ (ພາສາ ແລະ ຄະນິດສາດ); ຫຼື ນຳໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານີ້ແບບປະສົມປະສານກັນສຳລັບວິຊາຕ່າງໆ.

ຢູ່ຫຼາຍປະເທດອາຊຽນ ເຊິ່ງລວມທັງ ສປປ ລາວ, ຄູຖືກຄາດຫວັງໃຫ້ດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ແຜນການສອນຈາກ
ການສອນຫ້ອງດ່ຽວເພື່ອໃຊ້ສອນຫ້ອງຄວບ. ສິ່ງທີ່ປະກົດເຫັນໃນບົດສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໃນລະດັບສາກົນແມ່ນຄູທີ່ພະຍາຍາມປະຕິບັດ
ຕາມຫຼັກສູດການຮຽນການສອນສຳລັບຫ້ອງດ່ຽວ ຫຼື ພະຍາຍາມດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນທີ່ເປັນຫຼັກສູດເອກະພາບທົ່ວ
ປະເທດເພື່ອໃຊ້ສອນຫ້ອງຄວບຂອງຕົນ ພົບວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ໃຊ້ເວລາດົນ.

ບາງປະເທດໃນອາຊຽນຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າມີວຽກທີ່ຄູ່ຕ້ອງເຮັດເພີ່ມເຕີມ ແລະ ກໍໄດ້ວາງນະໂຍບາຍສຶກສາໄວ້ຮອງຮັບເພື່ອຊ່ວຍ ຊຸກຍູ້ຄູ. ອິນໂດເນເຊຍ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ ໄດ້ອອກນະໂຍບາຍສຶກສາແຫ່ງຊາດທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການປັບປຸງຫຼັກສູດການຮຽນ ການສອນແຫ່ງຊາດ ເພື່ອຮອງຮັບການສອນຫ້ອງຄວບ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 18). ຕົວຢ່າງລວມມີ ຄື:

- ຢູ່ປະເທດອິນໂດເນເຊຍ ແຕ່ລະໂຮງຮຽນສ້າງຫຼັກສູດການຮຽນການສອນຂອງຕົນບິນພື້ນຖານມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດ.
- ຢູ່ປະເທດໄທ, ສຳນັກງານຄະນະກຳມະການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານແຫ່ງປະເທດໄທ ກໍໄດ້ສ້າງຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດແຍກຕ່າງ ຫາກສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີຫຼາຍຂັ້ນ ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່າເປັນຫຼັກສູດທີ່ຄູໄດ້ໝູນໃຊ້ຢ່າງປະສິດຜົນສຳເລັດ. ສຳນັກງານຄະ ນະກຳມະການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານຂອງປະເທດໄທເປັນຕົວຢ່າງຂອງການມີຫຼັກສູດຫ້ອງຄວບໃນລະດັບຊາດທີ່ສາມາດ ໃຊ້ສອນຫ້ອງຄວບຕ່າງໆໄດ້ດ້ວຍການສະໜອງການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ຄູອາຈານ (Buaraphan 2013).
- ຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມ, ໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບສາມາດນຳໃຊ້ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນສະບັບດັດປັບທີ່ເນັ້ນໃສ່ການຮຽນ ພາສາ ແລະ ຄະນິດສາດ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 18, 53; Son Vu and Pridmore, 2006).

ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມໄດ້ພົບວ່າ ຄູສອນຫ້ອງຄວບສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສອນໃນແວດລ້ອມທີ່ດ້ອຍໂອກາດສູງ ແລະ ການດັດປັບສື່ການຮຽນການສອນໃນຫຼັກສູດໄດ້ເພີ່ມບໍລິມາດວຽກຂອງເຂົາເຈົ້າຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ບໍລິມາດວຽກທີ່ເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຊິ່ງພົວ ພັນກັບການສອນຫ້ອງຄວບໄດ້ເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງການສອນຫຼຸດລົງ ເຊິ່ງເປັນການສ້າງທັດສະນະໃນທາງລົບຕໍ່ການ ສອນ ຫ້ອງຄວບໃນກຸ່ມຄູ (Pridmore 2007, 560).

ອີງຕາມແບບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ດີ, ສື່ການຮຽນການສອນ ຄວນເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ ແລະ ເອື້ອອຳນວຍ ໃຫ້ມີການເຮັດກິດຈະກຳແບບອິດສະລະ. ກິດຈະກຳເພື່ອການຮຽນຮູ້ ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນຄວນພຽງພໍ ແລະ ມີຄວາມຫຼາກ ຫຼາຍເພື່ອຮັກສາລະດັບຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນ. ບົດສຶກສາຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນລະດັບສາກົນທີ່ເປັນສະບັບ ພາສາອັງກິດສະໜອງຕົວຢ່າງພຽງພໍຍຸດວຽກກ່ຽວກັບສື່ການຮຽນການສອນທີ່ຖືກດັດປັບເພື່ອໃຊ້ສອນຫ້ອງຄວບ. ໃນການສຶກສາລະ ດັບພາກພື້ນຂອງອົງການ UNESCO ກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ (2015), ພົບວ່າຫ້ອງຄວບຈາກທ້າໃນຫົກປະເທດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ການສຶກສາດັ່ງກ່າວ ຍັງຂາດສື່ການຮຽນການສອນໃນລະດັບພຽງພໍ.⁴ ຢູ່ປະເທດຟິລິບປິນ, *ແຜນງານການສອນຫ້ອງຄວບ* ມີສອງແຜນ ງານຍ່ອຍທີ່ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນຄູສອນຫ້ອງຄວບ: 1) ຊຸດເຄື່ອງມືການຮຽນ-ການສອນຫ້ອງຄວບສະໜອງຄຳແນະນຳ ແລະ ບົດຝຶກ ຫັດສຳລັບແຕ່ລະບົດສອນໃຫ້ຄູສອນຫ້ອງຄວບ; ແລະ 2) ລະບົບ *E-IMPACT* ສະໜອງກະແຊັດສຽງ ແລະ ວິດີໂອເພື່ອການຮຽນ ຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງທີ່ປະກອບໃສ່ກັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນແຫ່ງຊາດສຳລັບນັກຮຽນພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງຄູ, ຫຼື ການຊີ້ນຳຈາກ ນັກຮຽນໃນຂັ້ນສູງກວ່າ ຫຼື ຈາກຄົນໃນຊຸມຊົນ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 21).

3.1.3 ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ

ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີປະສິດທິຜົນສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກະກຽມພຽງພໍໃນດ້ານການຈັດບ່ອນນັ່ງໃນ ຫ້ອງຮຽນ, ບົດສອນ, ກິດຈະກຳຮຽນຮູ້ໃນຫ້ອງຮຽນ, ຕາຕະລາງເວລາຂອງກິດຈະກຳ, ແລະ ກົນໄກທີ່ມີປະສິດທິຜົນດ້ານລະບຽບວິ ໄນໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ການຮຽນຮູ້ແບບອິດສະລະ. ຫຼາຍການສຶກສາຂອງສາກົນເນັ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າ ຊັບພະຍາ

⁴ ຂໍ້ມູນອ້າງອີງຂອງແຕ່ລະປະເທດແມ່ນໃຫ້ເບິ່ງໃນ Bangladesh, p.27; Cambodia, p.29; 112; Lao, p.143; Nepal, p.159; Thailand, p.265.

ກອນທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນທີ່ມີປະສິດທິຜົນສໍາລັບການສອນຫ້ອງຄວບ ມັກຈະຂາດເຂີນໃນບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ແລະ ປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າ. ອຸປະສັກກົດຂວາງຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຄວບທີ່ມີປະສິດທິຜົນລວມມີ: ຂະໜາດຫ້ອງຮຽນທີ່ນ້ອຍເຊິ່ງບໍ່ເອື້ອອຳນວຍເນື້ອທີ່ໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດຮຽນແບບເປັນເອກະລາດ, ແລະ ນັກຮຽນມີຈຳນວນຫຼາຍພາຍໃນຫ້ອງໜຶ່ງເຊິ່ງລົບກວນການຮຽນຮູ້ແບບອິດສະລະຫຼາຍ ແລະ ທັງເປັນການຈຳກັດສະມາທິທີ່ນັກຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງມີເພື່ອການຮຽນຮູ້ແບບອິດສະລະ. ນັກຄົ້ນຄວ້າການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ປາກີສະຖານຫຼາຍຄົນເນັ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າ ຂະໜາດຫ້ອງຮຽນ ທີ່ບໍ່ເໝາະສົມເປັນປັດໄຈໜຶ່ງທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງຄູໃນການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ (UNESCO Appeal 2015, 143). ຢູ່ກຳປູເຈຍ, ຄຸນນະພາບຂອງແວດລ້ອມຫ້ອງຮຽນຖືກລະບຸວ່າເປັນສິ່ງກົດຂວາງໜຶ່ງຕໍ່ການກະຕຸກຊຸກຍູ້ຄູໃນການໄປສອນຢູ່ໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບ (UNESCO Appeal 2015, 31, 66).

3.1.4 ການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມ

ການສອນນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຖືເປັນທັກສະພື້ນຖານສໍາລັບການສອນຫ້ອງຄວບ. ອາດຈະແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມຕາມອາຍຸ, ຂັ້ນ, ຄວາມສາມາດ ຫຼື ພື້ນຖານຂອງນັກຮຽນ. ລັດຖະບານຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງກັນໃນການຈັດແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມສໍາລັບການສອນຫ້ອງຄວບ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າພາຍໃນຂັ້ນດຽວ ຫຼື ຫຼາຍຂັ້ນ; ແບ່ງກຸ່ມນັກຮຽນຕາມຄວາມສາມາດປະສົມ; ແລະ ຍັງມີການຈັດວຽກເປັນລາຍບຸກຄົນໃຫ້ນັກຮຽນຕາມກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ. ຟິລິບປິນໄດ້ຮັບຮອງເອົາ *ວິທີດັດປັບການສອນຫ້ອງຄວບແບບທັງໃນ ແລະ ນອກ ໂຮງຮຽນ* ເຊິ່ງມີການຈັດໂມງສອນໂດຍແບ່ງເປັນໜຶ່ງອາທິດແມ່ນຮຽນກັບຄູໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ອີກໜຶ່ງອາທິດຮຽນຢູ່ສະຖານທີ່ອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນໂຮງຮຽນພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງຜູ້ຊ່ວຍສອນທີ່ເປັນຄົນພາຍໃນຊຸມຊົນ. ວິທີການດັ່ງກ່າວຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມກົດດັນທີ່ມີຕໍ່ເນື້ອທີ່ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຕ້ອງມີການຕິດຕາມຊີ້ນຳທີ່ມີປະສິດທິຜົນຈາກຄົນໃນຊຸມຊົນ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 2012a). ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3 ໄດ້ສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບວິທີການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມພາຍໃນຫ້ອງຄວບ.

3.1.5 ການວັດ ແລະ ປະເມີນຜົນການຮຽນການສອນ

ການສອນຫ້ອງຄວບເນັ້ນໜັກຄວາມສໍາຄັນເປັນພິເສດໃສ່ການຮຽນຮູ້ແບບຕໍ່ເນື່ອງຂອງເດັກໂດຍອີງຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄູຕ້ອງກຽມສື່ການຮຽນການສອນ ແລະ ການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າດ້ານການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກ. ຄູສອນຫ້ອງຄວບຖືກຄາດໝາຍໃຫ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍກວ່າຄູສອນຫ້ອງດ່ຽວໃນເວລາເຮັດການປະເມີນໃນແບບຕ່າງໆເພື່ອປະເມີນເບິ່ງຄວາມຄືບໜ້າດ້ານການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກທັງແບບລາຍບຸກຄົນ ແລະ ແບບເປັນກຸ່ມ ໂດຍພິຈາລະນາລວມທັງການຮຽນຮູ້ແບບເປັນເອກະລາດ (ການວັດຜົນໃນເວລາຮຽນ).

ຫຼາຍປະເທດອາຊຽນ ນຳໃຊ້ຮູບແບບການສອບເສັງທີ່ເປັນເອກະພາບ ເຊັ່ນ ລະບົບສອບເສັງທົ່ວປະເທດ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວວ່າຈະແມ່ນນັກຮຽນທີ່ຮຽນໃນຫ້ອງດ່ຽວ ຫຼື ຫ້ອງຄວບທີ່ເຂົ້າມາສອບເສັງ. ການສອບເສັງທີ່ເປັນເອກະພາບຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເດັກຕ້ອງບັນລຸອົງຄວາມຮູ້ລວມທີ່ເປັນເອກະພາບກັນໃນຈຸດເວລາໃດໜຶ່ງ (ການວັດຜົນຫຼັກການສອນ), ການເຮັດແບບນີ້ແມ່ນຂັດກັບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ປະເມີນແບບຍືດຍຸ່ນຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ຟິລິບປິນໄດ້ພະຍາຍາມສະໜອງຄວາມຍືດຍຸ່ນໃຫ້ແກ່ການຮຽນຮູ້ ແລະ ການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າດ້ານການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ລັດຖະບານຂອງຟິລິບປິນໄດ້ຮັບຮອງເອົາ *ລະບົບການຮຽນຮູ້ທີ່ເປັນທາງເລືອກ* ເຊິ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ນັກຮຽນສໍາເລັດການຮຽນບົດຕ່າງໆຕາມເວລາຂອງຕົນ, ບົດຮຽນແມ່ນເອົາຕາມມາດຕະຖານດຽວກັບທີ່ມີໃນລະບົບສຶກສາໃນໂຮງຮຽນ. ແຕ່ລະຊັ້ນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮຽນຈົບຖືກຮັບຮູ້ທຽບເທົ່າກັບຊັ້ນໃນລະບົບການສຶກສາສາມັນໃນໂຮງຮຽນເຊິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດສືບຕໍ່ຮຽນຊັ້ນທີ່ສູງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າໄດ້ (SEAMEO INNOTECH 2012a, 54).

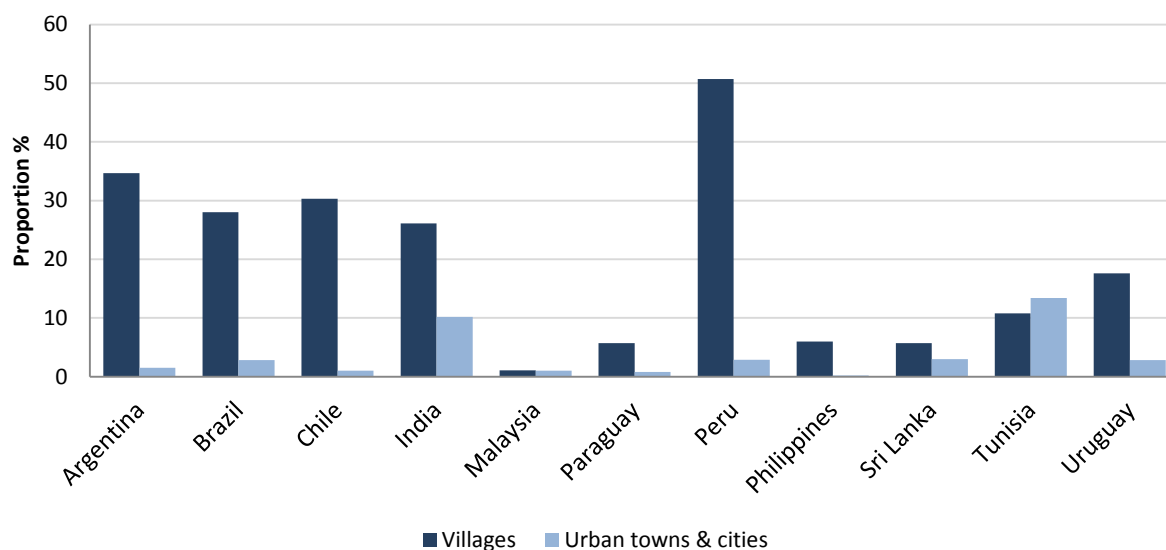
3.2 ສະພາບເງື່ອນໄຂ ແລະ ການແຜ່ຫຼາຍຂອງຫ້ອງຄວບ

ຫ້ອງຄວບສາມາດພົບເຫັນທົ່ວໄປໃນບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ກຳລັງພັດທະນາ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈລະດັບຊາດເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນຫຼັກຖານກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໃນຫຼາຍປະເທດ ນຳໃຊ້ວິທີການທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແຕກຕ່າງກັນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນຂໍ້ຈຳກັດການສົມທຽບຂໍ້ມູນທີ່ມີລະຫວ່າງປະເທດ ແລະ ພາກພື້ນ. ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈສົມທຽບລະຫວ່າງປະເທດທີ່ກວມເອົາ 11 ປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ປານກາງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ລັດຖະບານນຳໃຊ້ຫ້ອງຄວບເປັນວິທີການເພື່ອຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ແລະ/ຫຼື ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍທີ່ມີຄຸນນະພາບ (UNESCO 2008).

ການສອນຫ້ອງຄວບຖືກນຳໃຊ້ເປັນວິທີການທີ່ມີປະສິດທິຜົນເພື່ອຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍໂອກາດໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກໂດຍສະເພາະເຂດທີ່ມີຄວາມໜ້າແໜ້ນຂອງປະຊາກອນຕ່ຳ. ໃນສົກ ປີ 2008-09, 35 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງຈຳນວນໂຮງຮຽນທັງໝົດຢູ່ປະເທດຟິລິບປິນມີຫ້ອງຄວບ ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຕັ້ງຢູ່ເຂດຫ່າງໄກທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 39). ຢູ່ປະເທດເປຣູ, 50 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງນັກຮຽນຢູ່ເຂດຊົນນະບົດແມ່ນຮຽນໃນຫ້ອງຄວບເມື່ອສົມທຽບໃສ່ກັບນັກຮຽນໃນເຂດຕົວເມືອງ ທີ່ມີພຽງແຕ່ 3 ສ່ວນຮ້ອຍທີ່ຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ (Figure 1). ໃນປີ 2013, ຈີນໄດ້ລາຍງານຢ່າງເປັນທາງການວ່າມີຫ້ອງຄວບຈຳນວນ 12.962 ຫ້ອງ ໃນສະຖານທີ່ສິດສອນທັງໝົດ 82.768 ແຫ່ງ (UNESCO Appeal 2015, 32). ຢູ່ປະເທດບັງຄະລາເທດ, ພາຍໃຕ້ແຜນງານ *ສູນການຮຽນຮູ້ຊຸມຊົນ*, ໄດ້ມີການສ້າງຕັ້ງສູນດັ່ງກ່າວຂຶ້ນ 2.380 ແຫ່ງພາຍໃນໄລຍະຫ້າປີ, ໂດຍແຕ່ລະສູນສາມາດຮອງຮັບນັກຮຽນສູງສຸດໄດ້ເຖິງ 30 ຄົນ (UNESCO Appeal 2015, 24).

ມີບາງປະເທດກຳນົດນະໂຍບາຍເພື່ອຫຼຸດຈຳນວນຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບລົງ. ຢູ່ປະເທດມາເລເຊຍ, ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ວ່າດ້ວຍການຈຳກັດຈຳນວນຫ້ອງຄວບໄດ້ເຮັດໃຫ້ສັດສ່ວນຂອງນັກຮຽນຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ໃນຕົວເມືອງທີ່ຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ ຫຼຸດລົງເຫຼືອພຽງ 1 ສ່ວນຮ້ອຍ (Figure 1). ນອກນັ້ນ, ມາເລເຊຍກໍ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຫ້ອງຄວບສຳລັບນັກຮຽນຂັ້ນປ 6 (SEAMEO INNOTECH 2012b, 32).

Figure 1. ສັດສ່ວນນັກຮຽນທີ່ຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ, ແບ່ງຕາມທີ່ຕັ້ງໂຮງຮຽນ ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງທີ່ຖືກຄັດເລືອກ ຈຳນວນໜຶ່ງ (2008)

Source: Author's representation of UNESCO Institute for Statistics 2008.

3.3 ການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ຜົນການຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ

ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ມີແມ່ນບໍ່ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ຢ່າງຂາດຕົວວ່າ ການສອນຫ້ອງຄວບນຳໄປສູ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນທີ່ຕ່ຳກວ່າ ເມື່ອທຽບໃສ່ຮູບແບບການສອນຫ້ອງດ່ຽວ. ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈກ່ຽວກັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນທີ່ໄດ້ດຳເນີນໃນຫຼາຍທົດສະວັດຢູ່ສະຫະ ລັດອາເມລິກາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຈາກຫ້ອງຄວບ ແລະ ນັກຮຽນຈາກຫ້ອງດ່ຽວ ບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນປານໃດ (Little 2001, 486-488). ທີ່ຈິງແລ້ວ, ມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານຈຳນວນໜຶ່ງຊີ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ການສອນຫ້ອງຄວບເປັນຜົນນຳໄປສູ່ການມີຜົນໄດ້ຮັບທີ່ສູງຂຶ້ນ ໃນດ້ານທັກສະທາງສັງຄົມເຊັ່ນ: ມີຄວາມເປັນເອກະລາດໃນການຮຽນຮູ້ທີ່ເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ແລະ ມີການຮຽນຮູ້ແບບໂຕ້ຕອບຫຼາຍຂຶ້ນລະຫວ່າງບັນດານັກຮຽນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ອາຍຸ ຕ່າງກັນ (Little 2001).

ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຈາກການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແມ່ນຈາກແຜນງານ *ໂຮງຮຽນເອດສ໌ຄູເອລາ ນູເອວາ* - *Escuela Nueva* ຢູ່ປະເທດໂກລົມເບຍ. ໂຮງຮຽນເຫຼົ່ານີ້ປະສົມປະສານຫ້ອງຄວບກັບວິທີການສອນຫ້ອງຄວບຢູ່ເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ກະຊວງສຶກສາທິການຂອງໂກລົມເບຍ ໄດ້ສອບເສັງນັກຮຽນຂັ້ນ ປ 3 ແລະ ປ 5 ພົບວ່າ: ນັກຮຽນຈາກບັນດາ *ໂຮງຮຽນຢູ່ເອດສ໌ຄູເອລາ ນູເອວາ* ມີຜົນສອບເສັງທີ່ດີກວ່າໃນວິຊາຄະນິດສາດ ແລະ ພາສາສະເປນ ໃນຂັ້ນ ປ 3 ແລະ ດີກວ່າໃນວິຊາຄະນິດສາດຂັ້ນ ປ 5 ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບນັກຮຽນຈາກໂຮງຮຽນ 'ທົ່ວໄປ'. ນັກຮຽນ ຂັ້ນ ປ 5 ຈາກ *ໂຮງຮຽນຢູ່ເອດສ໌ຄູເອລາ ນູເອວາ* ແລະ ໂຮງຮຽນທົ່ວໄປມີຜົນເສັງພາສາສະເປນທີ່ໃກ້ຄຽງກັນ. ມີຫຼາຍການຄົ້ນຄວ້າຕໍ່ຈາກນັ້ນໄດ້ຢືນຢັນຜົນໄດ້ຮັບເຫຼົ່ານັ້ນ, ເຊິ່ງການຄົ້ນຄວ້າເຫຼົ່ານີ້ ຍັງພິຈາລະນາເອົາຄຸນລັກສະນະຂອງນັກຮຽນ, ຄອບຄົວ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ຄຸສອນ ອີກດ້ວຍ (Little 2001, 487). ບັນດາໂຮງຮຽນຢູ່ *ເອດສ໌ຄູເອລາ ນູເອວາ* ປະສົບຜົນສຳເລັດເປັນພິເສດ ຍ້ອນເຂົາເຈົ້າໄດ້ນຳໃຊ້ ວິທີການສອນແບບຮອບດ້ານ. ເມື່ອສົມທຽບໃສ່ໂຮງຮຽນທົ່ວໄປ, ໂຮງຮຽນຢູ່ *ເອດສ໌ຄູເອລາ ນູເອວາ* ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກວິທີການນິເທດສຶກສາແບບສ້າງສັນເຊັ່ນ: ການຮຽນເປັນກຸ່ມ, ມີມຸມຈັດກິດຈະກຳໃນຫ້ອງຮຽນ, ການດັດປັບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ, ປຶ້ມຕຳລາ ແລະ

ຫ້ອງສະໝຸດ ນອກເໜືອຈາກການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ບົດບາດທາງສັງຄົມຂອງໂຮງຮຽນໃນຖານະເປັນສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ ແລະ ການສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງຂອງໂຮງຮຽນ (Forero-Pineda 2006, 270).

ການສຶກສາຢູ່ຟີລິບປິນຄົ້ນພົບວ່າ ນັກຮຽນຫ້ອງຄວບ ມີຜົນການຮຽນຕໍ່າກວ່ານັກຮຽນຈາກໂຮງຮຽນທົ່ວໄປ 2 ສ່ວນຮ້ອຍ ຫາ 10,9 ສ່ວນຮ້ອຍໃນກຸ່ມວິຊາພາສາຟີລິບປິນ, ວິທະຍາສາດ, ຄະນິດສາດ, ອັງກິດ ແລະ ເຮກາສີ (Hekasi). ການສຶກສາດັ່ງກ່າວ ຍັງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບຢູ່ຟີລິບປິນແມ່ນຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຮັບໃຊ້ບັນດາບ້ານທີ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດໃນປະເທດ. ການເຮັດແບບນີ້ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຜົນການຮຽນທີ່ຕໍ່າ ແມ່ນເປັນຍ້ອນການຮຽນໃນຫ້ອງຄວບພຽງຢ່າງດຽວ (SEAMEO INNOTECH 2012b, 39).

ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈກ່ຽວກັບແບບວິທີການສອນຢູ່ປະເທດນິວຊີແລນຍັງສະຫຼຸບວ່າ ບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍໃນດ້ານຜົນການຮຽນອັນ ເປັນຜົນເນື່ອງຈາກການສອນໃນຫ້ອງຄວບ ຫຼື ຫ້ອງຮຽນດ່ຽວ. ກົງກັນຂ້າມ, ການຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວຄົ້ນພົບວ່າຕົວປ່ຽນ ສໍາຄັນທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນແມ່ນຄູສອນ. ການຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວສະຫຼຸບວ່າ ການຈັດຫ້ອງຮຽນ (ເຊັ່ນ: ຫ້ອງຄວບ ຫຼື ຫ້ອງດ່ຽວ) ສໍາຄັນໜ້ອຍກວ່າ ວິທີການ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງການສອນຂອງຄູໃນຫ້ອງຮຽນ (Wilkinson and Hamilton 2003, 234).

ສະຫຼຸບແລ້ວ ຜົນຈາກການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈຕ່າງໆ ໃນລະດັບສາກົນກ່ຽວກັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບມີຄື:

- ມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ຈໍາກັດທີ່ບອກວ່າວິທີການສອນຫ້ອງຄວບສົ່ງຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ.
- ຜົນປະໂຫຍດທີ່ເຫັນປະຈັກຕາຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນຈາກການສອນຫ້ອງຄວບ ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ແມ່ນຍ້ອນຄຸນນະພາບຂອງການສອນ ແລະ ຊັບພະຍະຍາກອນທີ່ພຽງພໍເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຮຽນຮູ້.
- ໃນກໍລະນີໜຶ່ງ (ໃນປະເທດຟີລິບປິນ), ເຊິ່ງຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຫ້ອງຄວບ ເມື່ອສຶມທຽບແລ້ວ ເຫັນວ່າຕໍ່າກວ່ານັກຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບການສອນໃນຫ້ອງດ່ຽວ, ຂໍ້ເສຍປຽບຂອງເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ຖືວ່າເປັນປັດໄຈສໍາຄັນທີ່ສົ່ງຜົນຕໍ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຫຼາຍກວ່າວິທີການສອນ.

3.4 ການຄຸ້ມຄອງການຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ

ການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກແມ່ນປະເດັນຂໍ້ກົງຈົນທີ່ປະກົດເຫັນເປັນປະຈໍາ ໃນການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈສາກົນຕ່າງໆ. ແຜນງານການປະເມີນຜົນນັກຮຽນສາກົນ (PISA) ແມ່ນການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈແບບສົມທຽບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນສາກົນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ໃນປີ 2013 ການວິເຄາະຂອງ PISA ຕໍ່ກັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃນການອ່ານ ແລະ ຄະນິດສາດໃນ 72 ປະເທດໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດແມ່ນຮຽນຕາມຫຼັກນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງເຖິງໜຶ່ງປີ (OECD 2013c, 1) ເຊິ່ງເປັນຄືກັນທັງໃນປະເທດ OECD ແລະ ປະເທດທີ່ກໍາລັງພັດທະນາ ແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງໃນຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ນັກຮຽນໃນເຂດຕົວເມືອງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ຫຼາຍກວ່າໃນປະເທດທີ່ກໍາລັງພັດທະນາ. ການວິເຄາະ ຂອງ PISA ໃນປະເທດໄທ ແມ່ນໜ້າປະຫຼາດໃຈກວ່າ. ໃນປີ 2003, 40 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງນັກຮຽນທີ່ມີອາຍຸ 15 ປີໃນເຂດຊົນນະບົດເຫັນວ່າຮຽນຕາມຫຼັກຜູ້ທີ່ມີອາຍຸເທົ່າກັນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ປີ. ໃນປີ 2012 ຊ່ອງວ່າງດັ່ງກ່າວຍັງຫ່າງກັນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ໂດຍທີ່ 47 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດຮຽນຕາມຫຼັກນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ ຫຼາຍກວ່າ 3 ປີ (World Bank 2015, 8). ຜົນໄດ້ຮັບຈາກ ແຜນງານການປະເມີນຜົນທົ່ວປະເທດດ້ານການຮູ້ໜັງສື ແລະ ຄວາມສາມາດດ້ານການຄິດໄລ່ໃນປະເທດອົດສະຕຣາລີ (NAPLAN) ຄົ້ນພົບວ່າກ່ອນຮອດຂັ້ນ ປ 3, ນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດຂອງປະເທດອົດ

ສະຕຣາລີ ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ ແມ່ນຮຽນຕາມຫຼັກກຽມທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງຢູ່ 7 ເດືອນ ແລະ ຊ່ອງວ່າງດັ່ງກ່າວກໍກວ້າງຂຶ້ນ ຮອດສິບເດືອນ ກ່ອນຈົບ ຂຶ້ນ ປ 5 (Lamb et al. 2014, 66).

ຈາກການທົບທວນບົດຄົ້ນຄວ້າວິໄຈສາກົນຫຼາຍໆບົດສະແດງໃຫ້ເຫັນເປັນອັນດຽວກັນວ່າ ສະພາບເງື່ອນໄຂໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ (ທັງໃນປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ) ມີສ່ວນສົ່ງຜົນຕໍ່ຜົນການຮຽນທີ່ຕໍ່າກວ່າ ໃນລັກສະນະຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ປັດໄຈທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນບັນດາຄອບຄົວທີ່ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກເຊັ່ນ ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ປະເພນີວັດທະນະທຳ ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄ່ານິຍົມ ຕໍ່ກັບການສຶກສາ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານສຶກສາ.
- ປັດໄຈທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສະໜອງການສຶກສາໃນສະຖານທີ່ຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເຊັ່ນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ; ແຜນງານຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ມີຈຳນວນຈຳກັດ; ການຊັບຊ້ອນຄຸສອນ ແລະ ອຳນວຍການທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ມີປະສິບການສູງ; ໂຮງຮຽນຂາດສິດໃນການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຈຳກັດຂອງເຂົ້າເຈົ້າ; ແລະ ນະໂຍບາຍ ແລະ ມາດຕະຖານ ແຫ່ງຊາດທີ່ບໍ່ພຽງພໍຕໍ່ກັບການຕອບສະໜອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວຄົນທີ່ສູງກວ່າໃນການສະໜອງຊັບພະຍາກອນການສອນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ (Lamb et al. 2014; World Bank 2015; Du 2016, Chapter 6).
- ໂຮງຮຽນໃນຕົວເມືອງສາມາດເຂົ້າເຖິງຊັບພະຍາກອນທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດທີ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຂົ້າເຖິງ ການສອນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ທີ່ມີຄຸນນະພາບທີ່ດີກວ່າ (OECD 2013c).

3.5 ທາງເລືອກໃນການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກ ສອກຫຼີກ

ບົດຄົ້ນຄວ້າວິໄຈສາກົນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການສອນຫ້ອງຄວບແມ່ນທາງເລືອກດຽວໃນການຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາໃນເຂດທີ່ບໍ່ມີປະຊາກອນໜາແໜ້ນ. ເພື່ອໃຫ້ການສອນຫ້ອງຄວບມີປະສິດທິຜົນ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຊັບພະຍາກອນການສອນ ສະເພາະ ແລະ ຄູ່ທີ່ມີທັກສະທີ່ດີກວ່າການສອນໃນຫ້ອງດ່ຽວ, ເຊິ່ງທັງສອງຢ່າງນີ້ ມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະມີໜ້ອຍກວ່າໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມີຫ້ອງຄວບຈຳນວນຫຼາຍກວ່າໃນ ສປປ ລາວ.

ການປະເມີນຜົນຂອງ ແຜນງານການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຂອງທະນາຄານໂລກໃນທົ່ວ 80 ໂຄງການ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ຄົ້ນພົບວ່າການຮັບປະກັນຜົນໄດ້ຮັບທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ດ້ອຍໂອກາດຈະຕ້ອງມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສູງກວ່າເຂດຕົວເມືອງ. ບົດຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວແນະນຳໃຫ້ພິຈາລະນາ ຂໍ້ດ້ອຍໂອກາດທາງດ້ານພູມສັນຖານໃນເວລາວາງແຜນງົບປະມານວຽກງານການສຶກສາ (World Bank 2006).

ຫຼາຍໆປະເທດກໍໄດ້ພັດທະນາ, ທົດລອງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີການທີ່ເປັນທາງເລືອກອື່ນ ໃນການສອນຫ້ອງຄວບເພື່ອສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ຕົວຢ່າງຂອງທາງເລືອກເຫຼົ່ານັ້ນລວມເອົາ ການລວມໂຮງຮຽນ, ໂຮງຮຽນກິນ-ນອນ, ເພີ່ມການເຂົ້າເຖິງພາຫະນະໃນການເດີນທາງ, ລະບົບການເຂົ້າຮຽນແບບຊ້ອນກັນ (staggered enrolment), ສອນສອງກະ, ສອນທາງໄກ ແລະ ນຳໃຊ້ລະບົບ IT, ເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ, ແບ່ງປັນການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນການບໍລິຫານ ລະຫວ່າງໂຮງຮຽນ ແລະ ໃນກຸ່ມໂຮງຮຽນ. ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ ປະເທດໄທໄດ້ນຳສະເໜີມາດຕະການທີ່ເປັນນະວັດຕະກຳໃໝ່ເພື່ອກ້າວຂ້າມຜ່ານຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ບັນຫາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ໃນການບັນລຸຜົນການຮຽນທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ, ໃນຊົນນະບົດ ແລະ ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ (ໃຫ້ເບິ່ງຫ້ອງ 2). ທາງເລືອກວິທີການອື່ນໆແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍລາຍລະອຽດໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4.

ຫ້ອງ 2 –ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີການແບບເຊື່ອມສານເພື່ອຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຂອງໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ ໃນປະເທດໄທ

(Buaraphan 2013)

ສໍານັກງານຄະນະກຳມະການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານຂອງປະເທດໄທໄດ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການ 4 ຢ່າງເພື່ອເພີ່ມຄຸນນະພາບໃນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ:

- 1) ການສອນຫ້ອງຄວບ - ໂດຍມີການສະໜອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຄວບ
- 2) ການສອນຄອມພິວເຕີ - ໂດຍມີລົດໃຫຍ່ທີ່ມີຄອມພິວເຕີຕິດຕັ້ງໄວ້ເພື່ອໃຫ້ບໍລິການໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ ຫຼື ສ້າງ ‘ ຫ້ອງຄອມພິວເຕີ ’ ໃນໂຮງຮຽນທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ກ່ວາເຊິ່ງ ນັກຮຽນສາມາດເຂົ້າມານຳໃຊ້ຫ້ອງຄອມພິວເຕີໄດ້ເປັນແຕ່ລະໄລຍະ.
- 3) ການຮຽນຮູ້ທາງໄກ - ໂດຍຜ່ານດາວທຽມ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ຈາກຄູ່ເພື່ອຊ່ວຍໃນການຮຽນຮູ້.
- 4) ເຄືອຂ່າຍການສຶກສາ - ກຸ່ມນີ້ປະກອບມີຄູອາສາສະໝັກ, ພໍ່ແມ່, ແລະ ເຄືອຂ່າຍວິຊາການດ້ານການສຶກສາຕ່າງໆທີ່ອາສາສະໝັກ ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊຸກຍູ້ຄູທີ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ.

4. ການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ

ໃນພາກນີ້ຈະສະເໜີກ່ຽວກັບພາບລວມຂອງສະພາບເງື່ອນໄຂ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ. ຜົນການຄົ້ນຄວ້າໃນພາກນີ້ຈະນຳສະເໜີການຕອບສະໜອງທາງດ້ານສະຖາບັນຕໍ່ກັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ມີພາກການອະທິບາຍກ່ຽວກັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຫ້ອງຄວບ ແລະ ຜົນການຮຽນຈາກການສອນຫ້ອງຄວບ ລວມທັງ ຫຼັກການປະຕິບັດທີ່ດີ ໃນການການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ.

4.1 ການຕອບສະໜອງທາງດ້ານສະຖາບັນຕໍ່ກັບການສອນຫ້ອງຄວບ

4.1.1 ວິທີການທາງດ້ານນະໂຍບາຍຕໍ່ກັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ

ໃນ ສປປ ລາວ, ການສອນຫ້ອງຄວບໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເປັນວິທີທາງໃນການຊ່ວຍໃຫ້ພົນລະເມືອງລາວທຸກຄົນໄດ້ຮັບສິດທິໃນການໄດ້ຮັບ ການສຶກສາ ແລະ ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມທີ່ເປັນພາກບັງຄັບພາຍໃຕ້ *ລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງ ສປປ ລາວ* (2003, ມາດຕາ 22, 38, 61) ແລະ *ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສຶກສາ* (2015, ມາດຕາ 28). ເພື່ອເປັນການສົ່ງເສີມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງ ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ມີເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຼາຍສະບັບທີ່ໄດ້ອອກຂໍ້ກຳນົດເງື່ອນໄຂ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສຶກສາພາກບັງຄັບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ. ມີການນຳສະເໜີນະໂຍບາຍເງິນເດືອນພິເສດໃຫ້ຄູທີ່ສອນສອງຂັ້ນ/ຫ້ອງ (ເພີ່ມຕື່ມອີກ 25 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງ ເງິນເດືອນພື້ນຖານ) ແລະ ສາມຂັ້ນ/ຫ້ອງ (ເພີ່ມຕື່ມ 50 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງເງິນເດືອນພື້ນຖານ). *ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄູສອນ (2012)* ໄດ້ກຳນົດເຈາະຈົງວ່າຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມຄູປະຈຳການຕ້ອງລວມມີການສອນຫ້ອງຄວບ. ເວລາທີ່ໃຊ້ສຳລັບພາກການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມຄູປະຈຳການ ມີພຽງແຕ່ສາມມື້ເທົ່ານັ້ນ. ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບບໍ່ໄດ້ຖືກອະທິບາຍໄວ້ໃນນະໂຍບາຍການສຶກສາຕໍ່ກັບການຊຸກຍູ້ໂຮງຮຽນ, ການຝຶກອົບຮົມຄູ ແລະ ສື່ຕ່າງໆຂອງຫຼັກສູດ ບໍ່ຄືກັບປະເທດອື່ນໆໃນອາຊີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ ກໍບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດວ່າເປັນວິທີການ ຫຼື ເປັນປັດສະຍາ ແລະ ພຽງແຕ່ຖືກກຳນົດຢ່າງຈຳກັດ ໃນ *ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄູສອນ (177/2012)*. ຫ້ອງ 3 ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແມ່ນລາຍການເອກະສານນິຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ.

ຫ້ອງ 3 –ນິຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍຫຼັກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ.

- ດຳລັດ ນຍ ເລກທີ 138/ນຍ/1996 ວ່າດ້ວຍການສຶກສາພາກບັງຄັບ ທີ່ໄດ້ສະເໜີການສຶກສາພາກບັງຄັບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາໃຫ້ພົນລະເມືອງລາວ ທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸ 6 ປີຂຶ້ນໄປ.
- ຄຳສັ່ງລັດຖະມົນຕີເລກທີ 18/ສສກ.ອປສ/10 ວ່າດ້ວຍການສະໜັບສະໜູນການສອນຫ້ອງຄວບໃຫ້ເປັນວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບ ເພື່ອຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ; ຍົກລະດັບໂຮງຮຽນມູນໃຫ້ ເປັນໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາ.
- ດຳລັດ ນຍ ເລກທີ 110/ນຍ, ລົງວັນທີ 8/6/2001 ວ່າດ້ວຍ ການຈັດສັນເງິນອຸດໜູນໃຫ້ຄູສອນຫ້ອງຄວບ.
- ດຳລັດວ່າດ້ວຍຄູສອນ (2012).
- ບົດແນະນຳຂອງລັດຖະມົນຕີ ເລກທີ 0047/ສສກ/2014. ບົດແນະນຳກ່ຽວກັບການພັດທະນາແຜນການບັນຈຸ ແລະ ນຳໃຊ້ຄູສອນປະຈຳປີ.

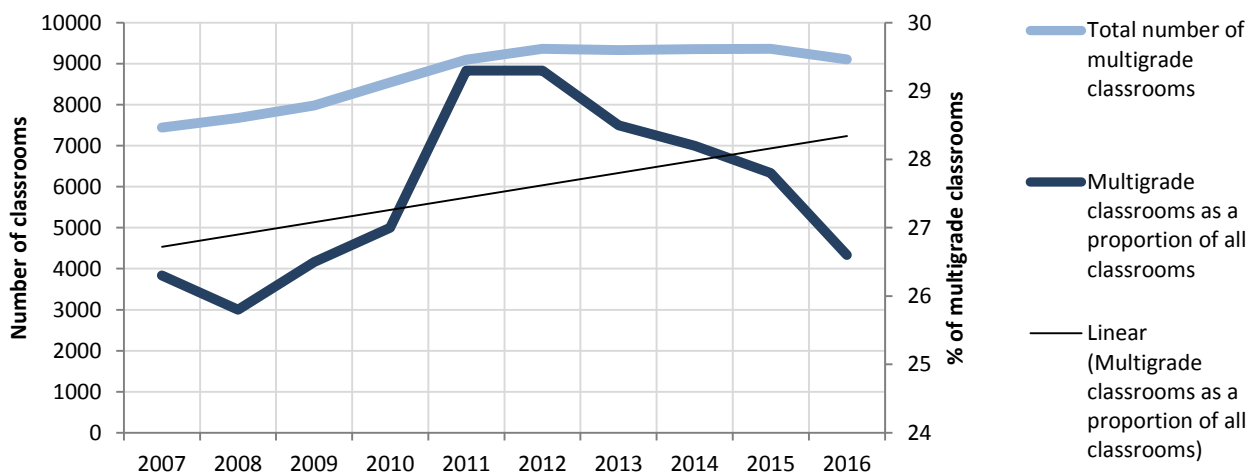
ໃນ ສປປ ລາວ, ຫ້ອງຄວບແມ່ນປະກົດມີຫຼາຍທີ່ສຸດຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດ. ຈຸດຍືນທາງການຂອງລັດຖະບານລາວ ແມ່ນວ່າ ນຳໃຊ້ຫ້ອງຄວບເປັນກົນໄກເພື່ອສະໜອງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ທີ່ມີການໃຊ້ຈ່າຍຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ໃນເຂດທີ່ມີ ປະຊາກອນບໍ່ໜາແໜ້ນ. ປະເດີນດັ່ງກ່າວແມ່ນກົງກັນຂ້າມຈາກຜົນການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈສາກົນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ໃຊ້ຫ້ອງຄວບແມ່ນຍຸດທະສາດເພື່ອປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ.

4.2 ການແຜ່ຫຼາຍຂອງຫ້ອງຄວບ

4.2.1 ຫ້ອງຄວບໄດ້ຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ

ຫ້ອງຄວບໄດ້ກາຍເປັນຫຼັກການທີ່ເຫັນປົກກະຕິໃນບັນດາໂຮງຮຽນຕ່າງໆທົ່ວ ສປປ ລາວ. ໃນປີ 2010, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ຕົກລົງເລກທີ 181/ສສກ.ອປສ/10 ໃຫ້ບັນດາພະແນກສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແຂວງ ຍົກລະດັບ ໂຮງຮຽນມູນ (ທີ່ມີຫ້ອງປະຖົມພຽງແຕ່ 3 ຂັ້ນທໍາອິດ) ໃຫ້ເປັນໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນ (UNESCO ແລະ ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ 2014, 12). ຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວ ແລະ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດເພື່ອຂະຫຍາຍໂອກາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ໄດ້ນຳໄປສູ່ການເພີ່ມ ຂຶ້ນຂອງຈຳນວນຫ້ອງຮຽນທົ່ວໄປ ແລະ ຫ້ອງຄວບ. ໃນປີ 2016, ຄາດຄະເນວ່າ ມີຫ້ອງຄວບຢູ່ປະມານ 9.000 ຫ້ອງໃນໂຮງຮຽນ ຊັ້ນປະຖົມ 8.864 ແຫ່ງ. ສັດສ່ວນຂອງຫ້ອງຄວບໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີອັນເປັນຜົນມາຈາກນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານໃນ ທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ (Figure 2).

Figure 2. ການແຈກຢາຍຫ້ອງຄວບ ໃນ ສປປ ລາວ ແຕ່ປີ 2007 ຫາ 2016

Source: EduInfo, Statistics and Information Technology Center of Education and Sports (SITCES), Lao PDR.

www.devinformo.org/laodeduinfo/. Accessed May 2017.

ເສັ້ນສະແດງທີ່ມີແລວເພີ່ມຂຶ້ນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ MoES ໄດ້ບັນລຸຕາມໜຶ່ງໃນໜ້າທີ່ຫຼັກຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ຍັງຢືນວ່າ ວິທີການທາງດ້ານນະໂຍບາຍຕໍ່ກັບຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບແມ່ນ:

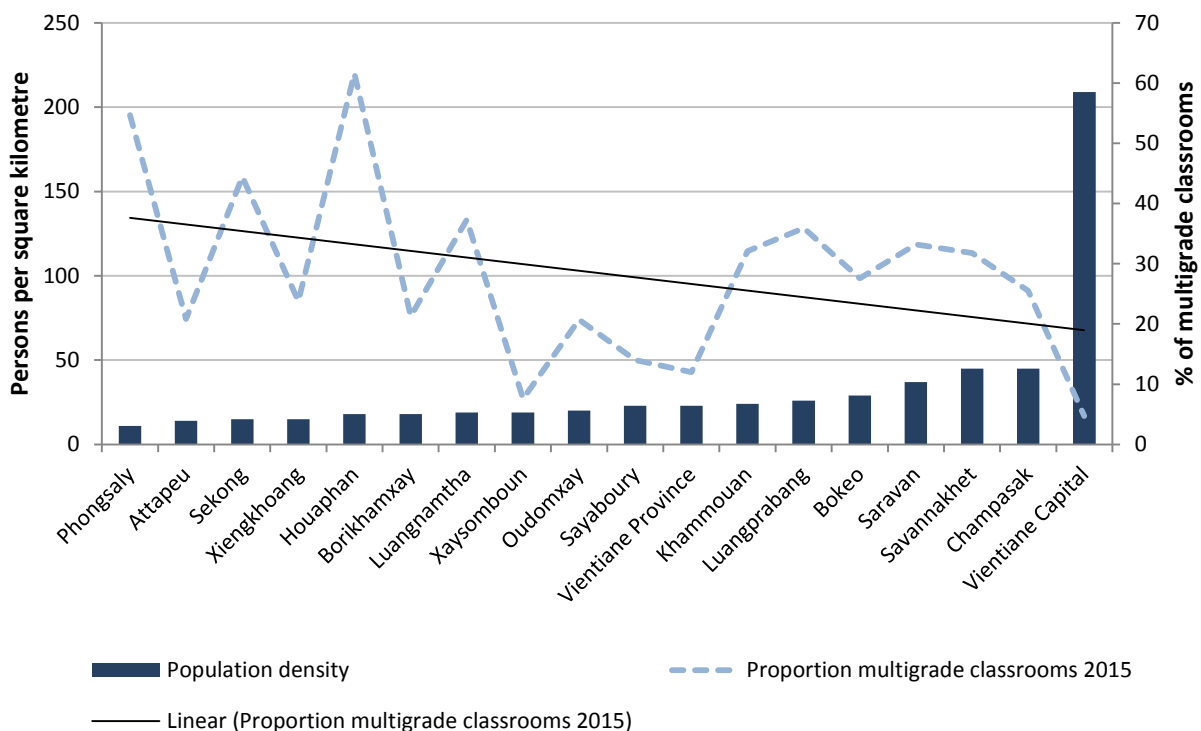
ນະໂຍບາຍທີ່ມີປະສິດທິຜົນທີ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນສະພາບເງື່ອນໄຂຂອງປະເທດລາວເພື່ອການສະໜອງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ ຄົບວົງຈອນ..ແລະ ເພື່ອນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທາງດ້ານການສຶກສາທີ່ມີຢູ່ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ..(UNESCO ແລະ ກະຊວງ

ສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ 2014, 9).

4.2.2 ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກມີຫ້ອງຄວບ ຫຼາຍກວ່າເຂດອື່ນ

ອັດຕາແຈກຢາຍຂອງຫ້ອງຄວບຕາມດ້ານພູມສັນຖານ ມີຄວາມແຕກໂຕນກັນຫຼາຍລະຫວ່າງແຂວງຕ່າງໆ ໂດຍທີ່ແຂວງຫົວພັນມີອັດຕາສ່ວນຫ້ອງຄວບສູງສຸດ ກໍຄື 62 ສ່ວນຮ້ອຍ ແລະ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນທີ່ມີອັດຕາຫ້ອງຮຽນທີ່ເປັນຫ້ອງຄວບ ກໍຄື 4,7 ສ່ວນຮ້ອຍ. (Figure 3 Error! Reference source not found.).

Figure 3. ການແຈກຢາຍຫ້ອງຄວບ ແບ່ງຕາມຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນ ແລະ ຕາມແຂວງ, ສປປ ລາວ (2015)

Source: EduInfo, Statistics and Information Technology Center of Education and Sports (SITCES), Lao PDR.

<http://www.devinfo.org/laeduinfo/>. Accessed May 2017. Author's representation.

ອັດຕາສ່ວນຂອງຫ້ອງຄວບປະກົດວ່າມີສ່ວນກ່ຽວພັນກັບຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນໃນແຂວງຕ່າງໆ. ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນມີອັດຕາສ່ວນຂອງຫ້ອງຄວບຕໍ່າສຸດໃນປະເທດ ແລະ ມີຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນສູງສຸດກໍຄື 209 ຄົນຕໍ່ຕາລາງກະໂລແມັດ; ແຂວງຫົວພັນມີອັດຕາສ່ວນຂອງຫ້ອງຄວບສູງສຸດ ແລະ ເປັນໜຶ່ງໃນແຂວງທີ່ມີຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນຕໍ່າສຸດ (Figure 3). ຫ້ອງຄວບມີທ່າອ່ຽງ ທີ່ຈະມີໃນແຂວງທີ່ມີຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປະຊາກອນຕໍ່າກວ່າ ອັນເປັນຜົນມາຈາກນະໂຍບາຍຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ທີ່ຈະ “ບັນລຸໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ຍາກ ແລະ ເດັກດ້ອຍໂອກາດທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ, ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ເຂດພູດອຍ ແລະ ເຂດທີ່ມີປະຊາກອນໜ້ອຍ” (UNESCO ແລະ ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ 2014, 9).

4.3 ຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນຫ້ອງຄວບ

4.3.1 ການດັດປັບຫຼັກສູດ, ແຜນການສອນ, ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສອນຫ້ອງຄວບມີປະສິດທິຜົນ ສື່ການຮຽນການສອນ ຄວນມີຄວາມເໝາະສົມກັບລະດັບຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງ ກັນຂອງນັກຮຽນ ແລະ ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດເຮັດກິດຈະກຳແບບອິດສະລະ. ບົດຄົ້ນຄວ້າວິໄຈຕ່າງໆໃນ ສປປ ລາວໄດ້ ຄົ້ນພົບວ່າຄູອາດຈະລວມຊົ່ວໂມງສອນວິຊາສິລະປະ, ຮ້ອງເພງ ແລະ ພາລະສຶກສາເຂົ້າກັນ ແຕ່ຄູບໍ່ໄດ້ດັດປັບສື່ການສອນ ແລະ ບົດຮຽນ ສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບ (Howe and Holt 2012). ເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ອະທິບາຍສິ່ງດັ່ງກ່າວ ກໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າການຝຶກ ອົບຮົມຄູໃນ ການສອນຫ້ອງຄວບນັ້ນບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ງົບປະມານທີ່ບໍ່ພຽງພໍ. ໃນໂຄງການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານລາວ-ອິດສະຕາລີ (LABEP 1999-2007) ຄູສອນນັກຮຽນຊຸມເຜົ່າໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃນການສອນຫ້ອງຄວບໂດຍການນຳໃຊ້ວິທີສອນພາກທິດ ສະຕິ ແລະ ສອນພາກປະຕິບັດ ປະສົມປະສານກັນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ໂຄງການ LABEP ຍັງໄດ້ຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູນິເທດເພື່ອ ໃຫ້ການຊຸກຍູ້ເປັນປະຈຳຕໍ່ຄູສອນຫ້ອງຄວບ ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກຊັບຊ້ອນໄປສອນຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ການຕິດຕາມຫຼັງ ໂຄງການໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າການຝຶກອົບຮົມດັ່ງກ່າວ ຍັງມີປະສິດທິຜົນ ຫຼັງຈາກໂຄງການ LABEP ຈົບໄດ້ທ້າຍ. ຫຼັກຖານທີ່ຍືນຍັນແມ່ນ ວ່າ 87% ຂອງຄູຊຸມເຜົ່າທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການ ສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ຫຼັກສະທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກການຝຶກອົບຮົມດັ່ງກ່າວ (LADLF, 2016b). ຕົວຢ່າງດັ່ງກ່າວໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນທີ່ວ່າ ຖ້າຫາກມີການເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ສະໜັບສະໜູນຄູສອນ ແລະ ມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນ ໃນ ການສະໜອງຊັບພະຍາກອນແລ້ວ ສາມາດເຮັດໃຫ້ການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ ມີປະສິດທິຜົນໄດ້.

ໃນ ສປປ ລາວ ບັນດາຄູສອນຖືກຄາດຫວັງໃຫ້ສ້າງສື່ການສອນຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ໂດຍອີງຕາມຄຳແນະນຳໃນປຶ້ມຄູ່ມືຄູຂອງກະຊວງສຶກ ສາທິການ ແລະ ກິລາ. ຄູ່ມືຄູດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳສະເພາະເຈາະຈົງໃນການການດັດປັບສື່ການຮຽນ ແລະ ສື່ການສອນສຳລັບ ການສອນຫ້ອງຄວບ.

4.3.2 ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນ ແລະ ການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ

ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ ເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່າຂະໜາດຂອງຫ້ອງຮຽນແມ່ນປັດໄຈສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ ຄວາມສາມາດຂອງຄູໃນການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ (UNESCO Appeal 2015, 143). ບົດສຶກສາໄດ້ລະບຸວ່າ ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ໂຕະ ທີ່ບໍ່ພຽງພໍແມ່ນອຸປະສັກຫຼັກຕໍ່ການສອນໃນຫ້ອງຮຽນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ (Teacher Development Centre 2010). ການອອກແບບຫ້ອງຮຽນທີ່ເໝາະສົມມີສ່ວນລົບກວນສູງຕໍ່ການຮຽນໜັງສື ຂອງແຕ່ລະຂັ້ນ ທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຄວບດຽວກັນ (Howe and Holt 2012, 32-33).

ໃນເວລາທີ່ຄູສອນບໍ່ດີ ແລະ/ຫຼື ໃນເວລາທີ່ບົດຮຽນບໍ່ມີລັກສະນະໂຕ້ຕອບ ລະຫວ່າງບັນດານັກຮຽນ, ຫ້ອງຮຽນບໍ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ມີການລົບກວນ, ການສອນຫ້ອງຄວບໃນສະພາບແວດລ້ອມ ດັ່ງກ່າວສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ໃນກໍລະນີທີ່ການຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຮຽນໃນຫ້ອງດຽວກໍຍັງເຮັດບໍ່ໄດ້ດີຢູ່ແລ້ວ, ບົດຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ ໃນ ສປປ ລາວ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການ ຄຸ້ມຄອງຫ້ອງຄວບມີຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ກັບການຮຽນຮູ້ ຍ້ອນເປັນການຫຼຸດຜ່ອນເວລາສອນ, ເຮັດໃຫ້ເປັນການເພີ່ມການຮຽນຮູ້ ແບບບໍ່ມີຄວາມຫ້າວຫັນ ແລະ ມີພຶດຕິກຳບໍ່ເປັນລະບຽບ (Howe and Holt 2012 cited in LADLF, 2016b).

ການສອນເປັນກຸ່ມ ແມ່ນລັກສະນະພື້ນຖານສຳລັບການສອນຫ້ອງຄວບຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ຄວນແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມຕາມ ອາຍຸ, ຂັ້ນຮຽນ, ຄວາມສາມາດ ຫຼື ພື້ນຖານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໃນ ສປປ ລາວ ຄົ້ນພົບວ່າ ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ປະຕິບັດກັນເປັນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນການຈັດນັກຮຽນອີງຕາມຂັ້ນຮຽນໃນຫ້ອງ ແລະ ຄູ ຜັດປ່ຽນສອນ

ລະຫວ່າງສອງຂັ້ນຮຽນ (ຫຼື ຫຼາຍກວ່າສອງ. ຄູ່ສອນຂັ້ນຮຽນໜຶ່ງກ່ອນ ແລະ ນັກຮຽນຂັ້ນອື່ນແມ່ນເຮັດກິດຈະກຳ ‘ລໍຖ້າ’ ໃນລະຫວ່າງທີ່ຄູກຳລັງສອນນັກຮຽນອີກຈຸໜຶ່ງ (Palme and Hojlund 2013; Howe and Holt 2012, 4, 28). ການຈັດສັນນັກຮຽນໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວນີ້ໝາຍຄວາມວ່ານັກຮຽນມັກຈະໄດ້ຮັບການສອນທີ່ບໍ່ພຽງພໍ, ເຮັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ແບບໄຕ້ຕອບທີ່ໜ້ອຍລົງ ແລະ ເວລາຮຽນທີ່ໜ້ອຍລົງ ຍ້ອນເຂົາເຈົ້າລໍຖ້າຄູສອນ. ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ນຳໃຊ້ໃນປະຈຸບັນ ຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນບົດຄົ້ນຄວ້າວິໄຈເຫຼົ່ານີ້ ສອດຄ່ອງຕາມມາດຕະຖານຂັ້ນຕ່ຳສຸດ ຂອງນິຍາມການສອນຫ້ອງຄວບ ໃນກໍລະນີທີ່ຄູຜູ້ໜຶ່ງສອນຫຼາຍກວ່າຂັ້ນຮຽນດຽວ. ສະນັ້ນ ການສອນຫ້ອງຄວບທີ່ຖືກນິຍາມວ່າແມ່ນວຽກງານນິເທດສຶກສາ ຫຼື ແມ່ນປັດສະຍາທີ່ແຕກຕ່າງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃນນະໂຍບາຍ ຫຼື ການປະຕິບັດໃນໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບ.

4.3.3 ການວັດ ແລະ ປະເມີນຜົນການຮຽນ ແລະ ການສອນ

ການສຶກສາຜົນການຮຽນຂອງຫ້ອງຄວບ ແລະ ຫ້ອງດ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍປານໃດ (LADLF, 2016b). ຄູໃຊ້ການວັດຜົນໃນເວລາຮຽນ ແລະ ຫຼັງການສອນ ປະສົມປະສານກັນ⁵. ທີ່ຈົງແລ້ວ ການວັດຜົນການຮຽນ ຂອງນັກຮຽນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນດຳເນີນຕາມລັກສະນະ ຄວາມກ້າວໜ້າດ້ານຜົນການຮຽນແບບຕໍ່ເນື່ອງ (ຫຼື linear progression) ໂດຍຜ່ານຂອບ ບົດສອນທາງການຕາມຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດຂອງແຕ່ລະຊັ້ນ (LADLF 2016)⁶. ລະບົບການປະເມີນນັກຮຽນທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ມາ ແລະ ຍັງນຳໃຊ້ຢູ່ໃນປະຈຸບັນນັ້ນ ແມ່ນມີການກວດກາປະຈຳເດືອນໃນແຕ່ລະວິຊາ ແລະ ການສອບເສັງປະຈຳພາກຮຽນ ແລະ ສອບເສັງປະຈຳປີ ໃນຂັ້ນໂຮງຮຽນ ແລະ ສອບເສັງຈົບຊັ້ນປະຖົມ ທີ່ຈັດການສອບເສັງໃນຂັ້ນເມືອງ (Palme and Hojlund 2013, 25). ນອກນັ້ນ, ຍັງມີການຄັດເລືອກນັກຮຽນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມການສອບເສັງນັກຮຽນແກ້ງທົ່ວປະເທດໃນທ້າຍຫ້ອງ ປ.5. ການອາໄສການວັດຜົນການຮຽນທີ່ເປັນທາງການ ແລະ ການວັດຜົນການຮຽນແບບຕໍ່ເນື່ອງ (ຫຼື linear assessment) ອາດຈະບໍ່ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນການສອນ ແລະ ການຮຽນໃນຫ້ອງຄວບໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ.

ຄູຫຼາຍຄົນໃນ ສປປ ລາວ ມີທັດສະນະວ່າການສອນຫ້ອງຄວບແມ່ນການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບຕ່ຳກວ່າມາດຕະຖານ ແລະ ຖືວ່າເປັນ “ວຽກນິເທດສຶກສາທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ໃນຕົວຈິງ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່ຳເພື່ອເລັ່ງການສົ່ງເສີມການບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບເພື່ອທຸກຄົນ” ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ມີປະຊາກອນບໍ່ໜ້າແທ້ໝາຍ (UNESCO ແລະ ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ 2014, 9 and 22). ປະຈຸບັນ ຍັງບໍ່ມີຫຼັກຖານທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ກ່ຽວກັບຜົນການຮຽນຂອງຫ້ອງຄວບ ເພື່ອຢືນຢັນທັດສະນະດັ່ງກ່າວ. ຄູ ແລະ ພໍ່ແມ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດມີທັດສະນະວ່າຜົນການຮຽນໃນດ້ານພາສາ ແລະ ການຄິດໄລ່ຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຄວບແມ່ນຕ່ຳກວ່າຫຼາຍ. (ການປະເມີນຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຊັ້ນປະຖົມແຫ່ງຊາດ (ASLO III), ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, 2013). ຄູ ແລະ ພໍ່ແມ່ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າຜົນການຮຽນອ່ອນແມ່ນຍ້ອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ການສອນໃນຫ້ອງຄວບ.

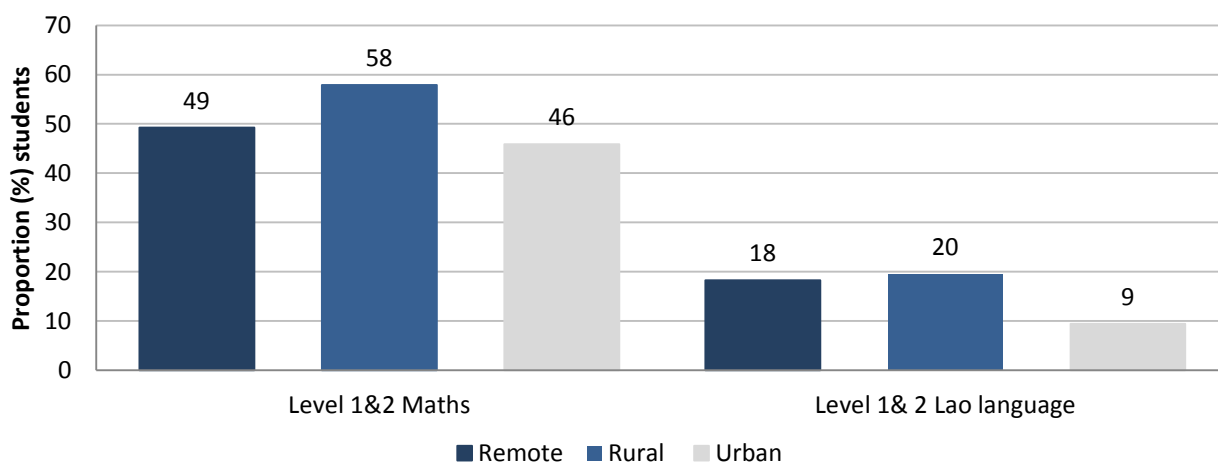
⁵ ການວັດຜົນໃນເວລາຮຽນມີຈຸດປະສົງໃນການຕິດຕາມການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ຄູມີຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບວິທີການຮຽນເນື້ອໃນຂອງນັກຮຽນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ເຮັດໃຫ້ຄູມີໂອກາດໃນການປັບປຸງເຕັກນິກການສອນ ແລະ ວາງເປົ້າໝາຍເພື່ອແກ້ໄຂຈຸດອ່ອນ ແລະ ເສີມສ້າງຈຸດແຂງໃນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ຕົວຢ່າງ, ຄູອາດຈະໃຫ້ນັກຮຽນຂຽນກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງ ໃນ 2-3 ປະໂຫຍກ ຫຼື ແຕ້ມເສັ້ນສະແດງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນ. ການວັດຜົນຫຼັງການຮຽນ ມີຈຸດປະສົງໃນການປະເມີນຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຫຼັງຈາກຈົບບົດຮຽນໃດໜຶ່ງ ແລະ ເພື່ອປຽບທຽບຜົນການຮຽນນັ້ນກັບມາດຕະຖານການຮຽນຮູ້ ເຊັ່ນ ການສອບເສັງປະຈຳພາກຮຽນ ຫຼື ສອບເສັງປະຈຳປີ.

⁶ ຄວາມກ້າວໜ້າດ້ານຜົນການຮຽນແບບຕໍ່ເນື່ອງ ໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ໝາຍເຖິງການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ທີ່ຮຽນເປັນບົດ ຫຼື ເປັນພາກ ທີ່ມີຄວາມຕໍ່ເນື່ອງທາງດ້ານເນື້ອໃນ ຈາກບົດໜຶ່ງຫາບົດໜຶ່ງ ຫຼື ຈາກພາກໜຶ່ງຫາພາກໜຶ່ງ ແລະ ມີການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າຂອງການຮຽນ ໃນແຕ່ລະບົດ ຫຼື ແຕ່ລະພາກ.

4.3.4 ຜົນການຮຽນແບ່ງຕາມທີ່ຕັ້ງດ້ານພູມສາດ

ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດແມ່ນເຂດທີ່ມີນັກຮຽນຈາກຫຼາຍຊົນເຜົ່າທີ່ບໍ່ເວົ້າພາສາລາວ ເຊິ່ງການຮຽນຮູ້ ພາສາລາວແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ (LADLF 2016b). ທັກສະພາສາລາວທີ່ອ່ອນລົງຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນຊົນເຜົ່າໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງ ASLO III ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານັກຮຽນທີ່ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກມີຜົນການຮຽນໃນວິຊາຄະນິດສາດ ແລະ ພາສາລາວທີ່ອ່ອນກວ່າ (Figure 4 Error! Reference source not found.). ຕົວຢ່າງ: 58 ສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດທັງໝົດທີ່ຖືກປະເມີນໃນວິຊາຄະນິດສາດສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮູ້ດ້ານການນັບເລກ ຢູ່ໃນລະດັບ ‘ພື້ນຖານ’; ແລະ 49 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງບັນດານັກຮຽນທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກທັງໝົດທີ່ໄດ້ຖືກປະເມີນມີຄວາມຮູ້ດ້ານຄະນິດສາດໃນລະດັບພື້ນຖານ. ເມື່ອສົມທຽບເຫັນວ່າ, ນັກຮຽນໃນເຂດຕົວເມືອງທີ່ໄດ້ຖືກປະເມີນ ສາມາດເຮັດໄດ້ດີກວ່ານັກຮຽນທີ່ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເລັກນ້ອຍ ເຊິ່ງ 46 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຕົວເມືອງທີ່ໄດ້ຖືກປະເມີນ ສະແດງໃຫ້ເຫັນທັກສະດ້ານຕົວເລກພື້ນຖານ. ນັກຮຽນທີ່ຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດ ເຮັດໄດ້ຕໍ່າກວ່າໃນພາສາລາວ. ຜົນການຮຽນແບ່ງຕາມພູມສັນຖານສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຈຳນວນນັກຮຽນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນນະບົດ ທີ່ເຮັດໄດ້ໃນລະດັບ “ກ່ອນຮູ້ໜັງສື (pre-literacy)” ແມ່ນຫຼາຍກວ່າ ນັກຮຽນໃນເຂດຕົວເມືອງ. ຕົວຢ່າງ: 9 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງນັກຮຽນໃນຕົວເມືອງທີ່ໄດ້ຖືກປະເມີນດ້ານພາສາລາວປະຕິບັດໄດ້ໃນລະດັບພື້ນຖານ ສົມທຽບກັບ 20 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ 18 ສ່ວນຮ້ອຍສຳລັບນັກຮຽນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.

Figure 4. ສັດສ່ວນຂອງນັກຮຽນໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ທີ່ມີລະດັບກ່ອນຮູ້ໜັງສື ແລະ ຄິດໄລ່ເລກ (pre-functional literacy and numeracy) ໃນລະດັບພື້ນຖານ, ສປປ ລາວ (2013)

Source: Author's chart based on ASLO (III) data.

ຜົນໄດ້ຮັບຂອງ ALSO ວິຊາຄະນິດສາດ ແລະ ພາສາລາວທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໃນທີ່ນີ້ເນັ້ນໜັກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມດ້ອຍໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ ຕາມພູມສັນຖານຂອງກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກບໍ່ແມ່ນວ່າຍ້ອນການສອນຫ້ອງຄວບມີຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ກັບການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ນະໂຍບາຍການສຶກສາມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະແຈ້ງ ໃນການຂະຫຍາຍໂອກາດການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານໂດຍຜ່ານການສະໜອງຫ້ອງຄວບ ແລະ ນຳໃຊ້ມາດຕະການອື່ນໆ. ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານສະຖາບັນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມບັນລຸຕາມການສອນຫ້ອງຄວບຕາມຮູບແບບ ແລະ ຕາມທຳແຮງ. ຜົນການຮຽນຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຖ້າຫາກວ່າບໍ່ໄດ້ມີການແກ້ໄຂຈຸດດ້ອຍໂອກາດໃນ ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ການສອນຫ້ອງຄວບເປັນຈຸດປະສົງ ຂອງນະໂຍບາຍ ຫຼື ຍຸດທະສາດແຜນງານ ຢ່າງເປັນທາງການ.

5. ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ ສໍາລັບການສອນ ຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ

ບົດຮຽນດັ່ງກ່າວຖອດຖອນໄດ້ ເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ນະໂຍບາຍ, ຫຼັກສູດ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມຄູ່ຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນ ສປປ ລາວ ຈາກການປະເມີນຄັ້ງນີ້ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ແກ້ໄຂບັນດາຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຂອງຄູສອນ ແລະ ທັດສະນະຈຳແນກໃນນະໂຍບາຍທີ່ມີມາຍາວນານກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ ຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຄວບ ແລະ ວິທີການສອນຫ້ອງຄວບ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນທັດສະນະການຕ້ານແຜນງານທີ່ຕ້ອງ ການສ້າງ ການປ່ຽນແປງ.
2. ພິຈາລະນາສ້າງຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດສໍາລັບການຮຽນການສອນຫ້ອງຄວບ ແລະ ແຜນການສອນເພື່ອຊ່ວຍແບ່ງເບົາໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບດ້ານການສອນຂອງຄູໃນຫ້ອງຮຽນ ເຊັ່ນ: ຂອບຫຼັກສູດການຮຽນການສອນທີ່ສ້າງໂດຍສໍານັກງານຄະນະກຳ ມະການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານແຫ່ງປະເທດໄທ.
3. ຮຽນຮູ້ຈາກບຸດທະສາດທີ່ມີລັກສະນະຍືດຍຸ່ນຂອງຫວຽດນາມສໍາລັບການສອນຫ້ອງຄວບໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ເຂດທີ່ມີຄົນຊົນເຜົ່າອາໄສຢູ່ໜາແໜ້ນ ເຊິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນແຫ່ງຊາດສະບັບປັບປຸງ ໂດຍ ສຸມໃສ່ການຮຽນຮູ້ພາສາ ແລະ ຄະນິດສາດສໍາລັບຫ້ອງຄວບໃນປະເທດຫວຽດນາມ.
4. ລວມເອົາຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງການສອນຫ້ອງຄວບເຂົ້າໃນການວາງແຜນຈັດສັນຊັບພະຍາກອນ ເຊັ່ນ: ການຈັດສັນ ຄູສອນ, ການກຳນົດໂຄງສ້າງບົດຮຽນ ແລະ ການວາງແຜນການສອນ, ການວາງແຜນສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ການວາງ ແຜນໂຮງຮຽນ - ສົມທົບກັບການສ້າງຄູ ແລະ ການບໍາລຸງຄຸກ່ຽວກັບການສອນຫ້ອງຄວບ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການສະໜອງ ຊັບພະຍາກອນການສອນພາສາລາວ ແລະ ຄະນິດສາດສໍາລັບຫ້ອງຄວບ.
5. ຈັດບຸລິມະສິດການສະໜອງສື່ການຮຽນການສອນທີ່ພຽງພໍສໍາລັບຫ້ອງຄວບ ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າການສະໜອງສື່ການຮຽນ ການ ສອນເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຫຼາຍກວ່າການສະໜອງໃຫ້ເຂດຕົວເມືອງ.
6. ສຶກສາເບິ່ງຮູບແບບໃນການແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມສໍາລັບການສອນຫ້ອງຄວບ ທີ່ມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ປະເທດອື່ນໆ ໃນ ອາຊີ ເຊິ່ງລວມທັງການຈັດແບ່ງນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຕາມລະດັບຄວາມສາມາດພາຍໃນຂັ້ນ ຫຼື ລະຫວ່າງຂັ້ນຮຽນ ຫຼື ຈັດແບ່ງ ນັກຮຽນເປັນກຸ່ມຕາມຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງແບບປະສົມ.
7. ສ້າງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອບປະເມີນຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນແບບຍືດຍຸ່ນທີ່ອອກແບບມາ ເພື່ອ ຕອບສະໜອງສະເພາະຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຫ້ອງຄວບເຊັ່ນ: ລະບົບການຮຽນຮູ້ທີ່ເປັນທາງເລືອກເຊິ່ງ ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ຟີ ລິບປິນ.

ນອກຈາກນີ້ ຈະຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາກ່ຽວກັບຊ່ອງຫວ່າງດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ (ເວລາ, ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ການເງິນ, ວັດຖຸອຸປະກອນ ໆລໆ) ທີ່ຈຳເປັນໃນການສະໜອງການສອນຫ້ອງຄວບໃນ ສປປ ລາວ ລວມທັງ:

1. ຈຳເປັນຕ້ອງມີມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດເພື່ອເປັນບ່ອນອີງເຫດຜົນການຕັດສິນບັນຫາກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ຕັ້ງ ແລະ ຂະໜາດຂອງໂຮງຮຽນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສອນຫ້ອງຄວບ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດສັນຊັບພະຍາ ກອນການເງິນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ.
2. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ຕັ້ງປະຈຸບັນຂອງໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ໂຮງຮຽນທີ່ມີຫ້ອງຄວບ, ຂະໜາດ ຂອງໂຮງຮຽນ, ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງໂຮງຮຽນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ເວລາທີ່ໃຊ້ເດີນທາງຈາກທາງບຸຢາງທີ່ສາມາດທຽວໄດ້ທຸກລະດູທີ່ໃກ້ທີ່ສຸດ ກໍ່ເປັນຂໍ້ມູນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອການວາງແຜນຈັດສັນຊັບພະຍາກອນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

Annexes

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ

Annex 1: Bibliography

Buaraphan, K. (2013). Educational Quality of Small Schools in Thailand. *European Journal of Social Sciences*, 41(1), 130-147.

Chounlamany, K., & Kounphilaphanh, B. (2011). *New Methods of Teaching? Reforming Education in Lao PDR*. Umea University, Unpublished.

Corbett, M. (2013). What we know and don't know about small schools: A view from Atlantic Canada. *Country School Journal*, 1, 38-52.

CREATE (2008). Increasing Access through Multigrade Teaching and Learning. *Policy Brief*, 5, July 2008,

Du, Y., & Zhijun Sun (2016). *Research on Compulsory Education Financing in China*. Berlin: Springer.

Forero-Pineda, C., Escobar-Rodriguez, D., & Molina, D. (2006). Escuela Nueva's Impact on the Peaceful Social Interaction of Children in Colombia. In A. W. Little (Ed.), *Education for All and Multigrade Teaching: Challenges and Opportunities*. The Netherlands: Springer.

Guenther, J., & Bat, M. (2013). Towards a Good Education in Very Remote Australia: Is it just a case of moving the desks around? *The Australian Journal of Indigenous Education*, 42(2), 145-156.

Howe, J. W., & Holt, C. (2012). A Study of Multi-grade Teaching Practices within Two Districts of Bokeo Province. *Plan International*.

Johnson, L. D., Mitchel, A. L., & Rotherham, A. J. (2014). Federal Education Policy in Rural America. *Rural Opportunities Consortium of Idaho*.

LADLF (2016). The Readiness and Motivation of Teachers and Principals to Change Basic Education Teaching Practices in Lao PDR. Vientiane.

LADLF (2016b). Rapid Appraisal of Reports on Multi Grade Teaching in Lao PDR from 2006-2016. *Unpublished*. Vientiane.

Lamb, S., Glover, S., & Walstab, A. (2014). *Educational disadvantage and regional and rural schools*. Paper presented at the Quality and Equity: What does research tell us?, Adelaide.

Little, A. (2004). Learning and Teaching in Multigrade Settings. *Paper commissioned for the UNESCO EFA Global Monitoring Report 2005, The Quality Imperative*.

Little, A. W. (2001). Multigrade teaching: Towards an international research and policy agenda. *International Journal of Educational Development*, 21, 481-497.

Little, A. W. (2006). Education for All: Multigrade realities and histories. In A. W. Little (Ed.), *Education for All and Multigrade Teaching: Challenges and opportunities* (pp. 1-26). The Netherlands: Springer.

Ministry of Education and Sports (2015). *Education and Sports Sector Development Plan 2016-2021*. Vientiane: Ministry of Education and Sports.

Ministry of Education and Sports (2009). *Education Sector Development Framework 2009-2015*. Vientiane.

Ministry of Education and Sports (2011). *Education Sector Development Plan 2011-2015*. Vientiane.

Ministry of Education and Sports (2012). *Decree on Teachers*. No.177/Gov, 5/4/2012. Vientiane.

Ministry of Education and Sport (2012). *The Implementation of the Second National Education Reform (2011-2015)*. Vientiane.

Ministry of Education and Sports (2015). *Education and Sports Sector Development Plan 2016-2021*. Vientiane.

Ministry of Education and Sport (2016). *Education Sector Development Plan 2016-2020*, Unofficial Translation. Unpublished.

Moncrieffe, J., & Luttrell, C. (2005). *An Analytical Framework for Understanding the Political Economy of Sectors and Policy Arenas*. Overseas Development Institute.

Mulkeen, A., & Chen, D. (2008). *Teachers for Rural Schools: Experiences in Lesotho, Malawi, Mozambique, Tanzania and Uganda* (Africa Human Development Series). Washington DC: World Bank.

OECD (2013a). How the quality of the learning environment is shaped. In *PISA 2012 Results: What makes schools successful (Volume IV)* (pp. 165-188). Paris: OECD Publishing.

OECD (2013b). Policy implications of school management and practices. In *PISA 2012 Results: What makes schools successful (Volume IV)* (pp. 189-194). Paris: OECD Publishing.

OECD (2013c). What makes urban schools different? *PISA in Focus*, 28(5), 1-4.

Palme, M., & Hojlund, G. (2013). *Learning Outcomes and Classroom Practices - A study in Grade 4 in Pha Oudom and Pak Tha districts in Bokeo province, Lao PDR*. Plan International Laos. Unpublished.

Pham, D. N. T., & Tran, T. T. H. (2015). Rethinking Education and Training in Vietnam Rural Areas. *US-China Education Review*, 5(6), 398-405.

Pridmore, P. (2007). Adapting the primary-school curriculum for multigrade classes in developing countries: a five-step plan and an agenda for change *Journal of Curriculum Studies*, 39(5), 559-576.

Quinn, D. (2017). Analytical Review of Teacher Allocation in Primary Schools in Laos PDR, Presentation to MOES, March 2017, DoP/EU TA. Vientiane.

Rattanakhamfu, S. (2016). Building and Sustaining ICT / Education Agencies: Lessons from Thailand (Schoolnet Thailand). *World Bank Education, Technology and Innovation: SABER-ICT*. Washington DC: World Bank.

Research Centre for Educational Innovation and Development (2004). An analytical study of existing multi-grade and multi-class teaching practices in Nepal. Kathmandu: Tribhuvan University.

Research Institute for Education Sciences (2014). National Assessment of Student Learning Outcome (ASLO III) Grade 3. *Ministry of Education and Sports*.

SEAMEO INNOTECH (2009). Profile of Multigrade Schools in the Philippines. Philippines.

SEAMEO INNOTECH (2012a). K-12 Toolkit: Reference guide for teacher educators, school administrators and teachers.

SEAMEO INNOTECH (2012b). Quality indicators of multigrade instruction in Southeast Asia. Philippines.

Shaeffer, S. Multi-Grade Pedagogy: Theory, practice, and implications for research In *Conference, Regional Research Workshop: Promoting Quality Learning through Enhanced Multigrade Teaching in Asia-Pacific, Bangkok, April 21-23, 2014* 2014.

Stokes, H., Stafford, J., & Holdsworth, R. (1999). *Rural and Remote School Education: A survey for the Human Rights and Equal Opportunity Commission: Final report*. Melbourne: Youth Research Centre, University of Melbourne.

T. Son Vu, & Pridmore, P. (2006) Improving the quality of health education in multigrade schools in Vietnam. In A. W. Little (Ed.), *Education for All and Multigrade Teaching: Challenges and opportunities* (pp. 155-168). Netherlands: Springer.

Teacher Development Centre (2010). Obstacles to using student-centred teaching techniques in Teacher Education Institutions (TEIs). *Faculty of Education, National University of Laos*. Vientiane.

The Economist (2017, 19 January 2017). Not Rocket Science. *The Economist*.

UNESCO (2015). *Practical Tips for Teaching Multigrade Classes*. Paris and Bangkok: UNESCO.

UNESCO and Ministry of Education and Sports (2014). *Promoting Quality Learning through Enhanced Multigrade Teaching in the Asia and Pacific Region: Analytical report on the status of multigrade teaching in Lao PDR*. Bangkok.

UNESCO Appeal (2015). *Promoting Quality Learning Through Enhanced Multigrade Education in the Asia-Pacific Region - Draft report*. UNESCO. Unpublished.

UNESCO Institute for Statistics (2008). *A View Inside Primary Schools - A world education indicators (WEI) cross-national study*. Montreal.

Wilkinson, I. A. G., & Hamilton, R. J. (2003). Learning to read in composite (multigrade) classes in New Zealand: Teachers make the difference. *Teaching and Teacher Education*, 19, 221-235.

World Bank (2006). *From Schooling Access to Learning Outcomes: An unfinished agenda*. Washington DC: World Bank.

World Bank (2015). *Wanted: A quality education for all*. World Bank. Washington DC.

Zhao, D., & Parolin, B. (2012). School mapping restructure in rural China: Achievements, problems and implications. *Asia Pacific Education Review*, 13, 713-726.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວພັນກັບຫ້ອງຄວບໃນບາງປະເທດໃນກຸ່ມອາຊຽນ

ປະເທດ	ນະໂຍບາຍທີ່ສະໜັບສະໜູນຫ້ອງຄວບ
ກຳປູເຈຍ	ນະໂຍບາຍສະໜັບສະໜູນຄູທີ່ສອນຫ້ອງຄວບ: • ບວກ 60 ສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງເງິນເດືອນຂອງຄູທີ່ສອນຫ້ອງຄວບ ໃສ່ເງິນເດືອນພື້ນຖານ ຖ້າຄູຜູ້ນັ້ນສອນຫ້ອງຄວບສອງຂັ້ນຮຽນ • ບວກ 80 ສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງເງິນເດືອນຂອງຄູທີ່ສອນຫ້ອງຄວບ ໃສ່ເງິນເດືອນພື້ນຖານ ຖ້າຄູຜູ້ນັ້ນສອນຫ້ອງຄວບສາມຂັ້ນຮຽນ • ບວກ 160 ສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງເງິນເດືອນຂອງຄູທີ່ສອນຫ້ອງຄວບ ໃສ່ເງິນເດືອນພື້ນຖານ ຖ້າຄູຜູ້ນັ້ນສອນສອງພາກເຊົ້າ-ແລງ ຂອງຫ້ອງຄວບສອງຂັ້ນຮຽນ • ບວກ 180 ສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງເງິນເດືອນຂອງຄູທີ່ສອນຫ້ອງຄວບ ໃສ່ເງິນເດືອນພື້ນຖານ ຖ້າຄູຜູ້ນັ້ນສອນສອງພາກເຊົ້າ-ແລງ ຂອງຫ້ອງຄວບສາມຂັ້ນຮຽນ
ອິນໂດເນເຊຍ	• ດຳລັດຂັ້ນກະຊວງ ວ່າດ້ວຍການພັດທະນາໂຮງຮຽນທີ່ຢູ່ເກາະຂະໜາດນ້ອຍ, ຢູ່ເຂດຊາຍແດນ, ແລະ ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ໄດ້ຖືກເຊັນຜ່ານ • ຄູສອນຫ້ອງຄວບ ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງພາຍໃຕ້ນະໂຍບາຍຕ່າງໆກ່ຽວກັບ ແຮງຈູງໃຈໃຫ້ຄູ, ການພັດທະນາຄູ, ການຍື່ນການເປັນຄູ, ການໃຫ້ລາງວັນ ແລະ ປົກປ້ອງຄູ ພ້ອມທັງ ການສະໜັບສະໜູນດ້ານອຸປະກອນໃຫ້ແກ່ຄູ • ເມື່ອມີການໃຫ້ທຶນການສຶກສາ ແລະ ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອ ໃຫ້ມີນັກຮຽນຈາກຫ້ອງຄວບນຳ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3: ຮູບແບບການຈັດຫ້ອງຄວບໃນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້

ປະເທດ	ຮູບແບບການຈັດຫ້ອງຄວບ
ກຳປູເຈຍ	- ສໍາລັບການຈັດກິດຈະກຳການຮຽນຢູ່ໃນຫ້ອງ, ນັກຮຽນຈະຖືກຈັດເປັນກຸ່ມຕາມລະດັບຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ. - ກຸ່ມປະສົມລະຫວ່າງນັກຮຽນທີ່ມີລະດັບຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນກໍ່ມີ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ ບໍ່ 2 ປົນກັບ ບໍ່ 3, ບໍ່ 4 ປົນກັບ ບໍ່ 5, ຫຼື ບໍ່ 2, ບໍ່ 3, ແລະ ບໍ່ 4 ປົນກັນ.
ອິນໂດເນເຊຍ	- ນັກຮຽນຖືກຈັດເປັນກຸ່ມປະສົມລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ມີລະດັບຄວາມສາມາດແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ບໍ່ 4 ປົນກັບ ບໍ່ 6. - ຫ້ອງຮຽນມີນັກຮຽນ ຈາກຂັ້ນຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ມາເລເຊຍ	- ນັກຮຽນ ຖືກຈັດເປັນກຸ່ມ ທີ່ມີລະດັບຄວາມສາມາດເທົ່າກັນ ຫຼື ແຕກຕ່າງກັນ, ຫຼື ໃຫ້ເຮັດວຽກຜູ້ດຽວ ຂຶ້ນກັບວິຊາຮຽນ. ພວກເຂົາຈະຖືກຈັດເປັນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສາມາດເທົ່າກັນ ໃນເວລາຮຽນວິຊາເລກ, ພາສາມາເລເຊຍ ແລະ ພາສາອັງກິດ ແລະເວລາຮຽນວິຊາອື່ນໆທີ່ຍັງເຫຼືອ ແມ່ນຈະຖືກຈັດເປັນກຸ່ມປະສົມ. ນັກຮຽນ ຈາກ ບໍ່ 1 ຫາ ບໍ່ 3 ຈະຖືກຈັດປົນກັນ ຢູ່ລະດັບ 1 ແລະ ຈາກ ບໍ່ 4 ຫາ ບໍ່ 6 ຢູ່ລະດັບ 2. - ແຕ່ລະວິຊາຮຽນຂອງແຕ່ລະລະດັບ ຈະມີຈຳນວນຊົ່ວໂມງທີ່ກຳນົດໄວ້. ຕາຕະລາງຊົ່ວໂມງຮຽນ ແມ່ນໃຊ້ແບບດຽວກັນກັບຫ້ອງດ່ຽວ ເພື່ອຄວາມງ່າຍສໍາລັບພາກສ່ວນບໍລິຫານໃນການຈັດແບ່ງຊົ່ວໂມງສອນໃຫ້ກັບຄູ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ຂໍ້ຕົ ແລະ ຂໍ້ເສຍ ຂອງທາງເລືອກຕ່າງໆ ຂອງການສະໜອງການ ສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນເຂດຊົນນະບົດ

ທາງເລືອກ	ຕົວຢ່າງ	ຂໍ້ຕົ	ຂໍ້ເສຍ (ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜົນ)
1. ການລວມໂຮງຮຽນ	ມີການປິດໂຮງຮຽນ ແລະ ຍ້າຍນັກຮຽນໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ ອື່ນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ. ປະເທດໄທ ແລະ ຈີນ ໄດ້ເລີ່ມປິດ ໂຮງຮຽນພາຍຫຼັງທີ່ການຈັດຊື້ ເຂົ້າຮຽນຂອງເດັກໄດ້ຫຼຸດລົງ ໃນເຂດຊົນນະບົດ. ປະເທດໄທ-ນະໂຍບາຍການ ປິດໂຮງຮຽນທີ່ມີຈຳນວນ ນັກຮຽນຕ່ຳກວ່າ 120ຄົນ (ບົວລະພັນ 2013) ປະເທດຈີນ- ການປັບໂຄງສ້າງ ແຜນທີ່ຕັ້ງໂຮງຮຽນເພື່ອແຈກ ຢາຍຊັບພະຍາກອນໃຫ້ບັນດາ ໂຮງຮຽນໃຫຍ່ (Zhao and Parolin 2012)	- ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງ ລັດຖະບານສຳລັບການ ສຶກສາ - ເຮັດໃຫ້ປະຢັດງົບປະມານ ໄວ້ໃຊ້ສຳລັບຝຶກອົບຮົມຄູ , ອຸປະກອນການຮຽນ ການສອນ, ແລະ ປັບປຸງ ອາຄານສະຖານທີ່ຮຽນ ແບບມີປະສິດທິພາບອີກ ດ້ວຍ - ການຊັບຊ້ອນ ແລະ ການ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຄູກໍ່ ເຮັດໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ - ໂຮງຮຽນສາມາດສອນໄດ້ ຫຼາຍວິຊາກວ່າເກົ່າ ແລະ ສອນໂດຍຄູອາຈານທີ່ມີ ຄຸນຈຸດທີ່ເໝາະສົມ	- ນັກຮຽນ ແລະ ພໍ່ແມ່ຂອງ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງແບກຫາບ່ອນໃຊ້ ຈ່າຍເສີມສຳລັບຄ່າເດີນທາງ, ຄ່າທີ່ພັກ ແລະ ຄ່າກິນຢູ່ - ຄອບຄົວທຸກຍາກຕ້ອງແບກ ຫາບ່ອນໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມສຳລັບ ການສຶກສາ ໂດຍແລກມາກັບ ການເສຍໂອກາດທີ່ລູກ ເຂົາເຈົ້າຊ່ວຍໃນການສ້າງລາຍ ໄດ້ໃຫ້ຄອບຄົວ - ນັກຮຽນປະຖົມອາດບໍ່ ສາມາດໄປຮຽນບ່ອນໄກ ຫຼື ປອດໄພໄດ້ ໂດຍທີ່ບໍ່ກະທົບ ຕໍ່ຄຸນນະພາບການຮຽນຂອງ ພວກເຂົາ - ການປິດໂຮງຮຽນສາມາດມີ ຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມັກຄີ ທີ່ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວຂອງ ຊຸມຊົນ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ ຂອງຊຸມຊົນພວກເຂົາ - ການທີ່ຕ້ອງເດີນທາງໄກຂຶ້ນ ເພື່ອໄປຮຽນ ອາດເຮັດໃຫ້ ຄອບຄົວບໍ່ຢາກສົ່ງລູກໄປ ຮຽນ.
2. ໂຮງຮຽນກິນນອນ	ປະເທດອິດສະຕຣາລີ- ໂຮງຮຽນກິນນອນແບບຢູ່ເປັນ ອາທິດ ຫຼື ເປັນເທີມ (Stokes et al. 1999) ປະເທດຈີນ-ຂະຫຍາຍຕາມ ການປັບໂຄງສ້າງແຜນທີ່ຕັ້ງ ໂຮງຮຽນ (Zhao and	- ນັກຮຽນສາມາດເຂົ້າ ໂຮງຮຽນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ຢູ່ໃນຕົວເມືອງ ເຊິ່ງ ມີຫຼາຍຢ່າງເປັນສິ່ງທີ່ດີສຳ ລັບພວກເຂົາ	- ຄວາມປອດໄພຂອງ ເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກຍິງມັກ ຈະເປັນບັນຫາຂອງໂຮງຮຽນ ກິນນອນ - ຄ່າກິນນອນຢູ່ໂຮງຮຽນເປັນ ພາລະເພີ່ມໃຫ້ຄອບຄົວ - ການຊ່ວຍຄ່າຮຽນ ຫຼື ໃຫ້ທຶນ

	Parolin 2012)		ການສຶກສາ ສາມາດຊ່ວຍ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຄ່າກິນ ນອນ ແລະ ຄ່າເດີນທາງໃຫ້ ຄອບຄົວ - ບໍ່ເໝາະສົມສໍາລັບເດັກນ້ອຍ
3. ການເດີນທາງ	ທົ່ວໂລກ- ລົດໂຮງຮຽນຂອງ ລັດ ຫຼື ຂອງເອກະຊົນ ແລະ ລະບົບຄົມມະນາຄົມທີ່ ໃຫ້ການເດີນທາງໄປໂຮງຮຽນ ທີ່ໃກ້ຄຽງດ້ວຍລາຄາທີ່ບໍ່ສູງ	- ນັກຮຽນສາມາດເດີນທາງ ໄປຮຽນຢູ່ໄກໄດ້ໂດຍທີ່ພໍ ແມ່ບໍ່ຕ້ອງໄປສົ່ງ	- ຕ້ອງມີເສັ້ນທາງທີ່ສາມາດໄປ ຮອດໄປເຖິງໄດ້ດ້ວຍລົດ ຕະຫຼອດປີ - ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ສໍາລັບການ ໃຊ້ລົດ, ຄົນຂັບ, ນໍ້າມັນ ແລະ ຄ່າບໍາລຸງຮັກສາລົດ ອາດເກີນກໍາລັງຄວາມສາມາດ ຂອງຄອບຄົວຈະຈ່າຍໄດ້. - ເງິນອຸດໜູນຈາກລັດຖະບານ ອາດຊ່ວຍແບ່ງເປົ້າພາລະຂອງ ຄອບຄົວໄດ້
4. Staggered enrolment	ໂຮງຮຽນຈະຮັບລົງທະບຽນ ນັກຮຽນ ບໍ່ 1 ແບບປີປີ (Little 2001, 493)	- ໂຮງຮຽນນ້ອຍຈະມີ ນັກຮຽນຈໍານວນຫຼາຍຂຶ້ນ ມາລົງທະບຽນຮຽນຕໍ່ຂັ້ນ ຮຽນໜຶ່ງ - ໂຮງຮຽນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງ ສອນທຸກຂັ້ນຮຽນໃນແຕ່ ລະປີ	- ນັກຮຽນເຄິ່ງໜຶ່ງຕ້ອງຖ້າອີກປີ ໜຶ່ງກ່ອນຈະໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ - ບໍ່ແມ່ນນັກຮຽນທຸກຄົນຈະ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນເມື່ອຮອດ ເກນອາຍຸທີ່ຕ້ອງເຂົ້າຮຽນ - ນັກຮຽນຈະມີເກນອາຍຸ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງ ກັນໃນໜຶ່ງຂັ້ນຮຽນ ແລະຄູ ຕ້ອງໄດ້ຄຸ້ນຄອງໃຫ້ໄດ້
5. ການສອນສອງພາກ ເຊົ້າ-ແລງ	ສອນຂັ້ນຮຽນທີ່ຕ່າງກັນໃນ ພາກເຊົ້າ ແລະ ພາກແລງ. ກໍາປູເຈຍ (UNESCO Appeal 2015, 56-71) ປະເທດ ໂມແຊມບິກ ແລະ ແທນຊາເນຍ (Mulkeen and Chen 2008)	- ໃຊ້ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ - ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຈໍາເປັນທີ່ ຈະຕ້ອງສອນຫ້ອງຄວບ ໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ນ້ອຍແລະ ມີພຽງຫ້ອງດຽວ	- ເຮັດໃຫ້ເປັນພາລະເພີ່ມໃຫ້ຄູ - ຕ້ອງມີແຮງຈູງໃຈພິເສດໃຫ້ ຄູສໍາລັບເວລາທີ່ຄູຕ້ອງໃຊ້ ເພີ່ມ - ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຊ່ວຍໂມງສໍາ ລັບການຮຽນຫຼຸດລົງ
6. ສອນທາງໄກ ແລະ ໃຊ້ຄອມພິວເຕີເປັນ	ອາເມລິກາ ແລະ ຟິລິບປິນ-ໃຊ້ ຫ້ອງຮຽນຜ່ານລະບົບຄອມພິວ ເຕີທີ່ນັກຮຽນ ແລະ ຄູສາມາດ	- ສາມາດໃຫ້ຄູທີ່ມີຄວາມ ສາມາດ ແລະ ສອນໄດ້ດີ ທີ່ສຸດ ສອນໃຫ້ນັກຮຽນ	- ອາດຈະມີມູນຄ່າສູງໃນການ ສ້າງ ແລະ ດຸແລຮັກສາ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ໂດຍ

ທາງອອກ	ສົນທະນາກັນ ແລະ ການຮຽນ ໂດຍໃຊ້ ການຂະຫຍາຍສຽງ ແລະ ວິດີໂອ (Johnson et al. 2014) (SEAMEO INNOTECH 2012a, 50) ອິດສະຕາລີ-ໂຮງຮຽນຜ່ານ ລະບົບວິທະຍຸສື່ສານ (Stokes et al. 1999) ປະເທດໄທ- ໂຮງຮຽນອິນເຕີ ເນັດ “SchoolNet” ແມ່ນ ລະບົບສໍາລັບໃຫ້ຄູ ເຂົ້າເຖິງ ຊັບພະຍາກອນສໍາລັບການ ສອນ (Rattanakhamfu 2016); ຫ້ອງຄອມພິວເຕີເຄື່ອນທີ່ (Buaraphan 2013)	ທີ່ຢູ່ທຸກບ່ອນ - ຈະມີວິຊາຮຽນ ແລະ ມີ ວິຊາສະເພາະທາງຫຼາຍຂຶ້ນ ໃຫ້ນັກຮຽນເລືອກຮຽນ ໄດ້ - ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄປ ຮອດໄປເຖິງຄູ ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ຄູທີ່ຢູ່ເຂດຫ່າງໄກ ຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ຢູ່ໄກຈົນ ເກີນໄປ - ເຮັດໃຫ້ການສຶກສາໄປ ຮອດໄປເຖິງນັກຮຽນທີ່ບໍ່ ສາມາດໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ ທີ່ຢູ່ໃກ້ເຂົາທີ່ສຸດ	ສະເພາະໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ - ເຂດຊົນນະບົດເປັນເຂດທີ່ ຮັບເອົາເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ໆຊ້າ ກວ່າໝູ່ ແລະ ສ່ວນຫຼາຍຈະ ມີຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າ ເຖິງ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງເຕັກ ໂນໂລຊີ ຕໍ່າສຸດ - ຄູສອນອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ຮັບການຝຶກອົບຮົມສະເພາະ ດ້ານ - ອາດຈະຕ້ອງມີແຮງຈູງໃຈໃນ ການຮຽນ ແລະ ຄວາມ ສາມາດໃນການຮຽນແບບ ເອກະລາດ ໃນລະດັບສູງ - ຮຽກຮ້ອງການພັດທະນາ ເນື້ອໃນສະເພາະດ້ານສໍາລັບ ຫຼັກສູດ - ຕ້ອງມີໄຟຟ້າ
7. ເພີ່ມການມີສ່ວນ ຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ	ຊຸມຊົນຊ່ວຍໃນການສອນບາງ ວິຊາ ຟິລິບປິນ- E-Impact learning modules (SEAMEO INNOTECH 2012b, 42) ປະເທດໄທ-ບົດຮຽນວິຊາ ຫັດຖະກຳ ແລະ ກະສິກຳ (UNESCO Appeal 2015) ບັງຄະລາເທດ-ສູນຮຽນຮູ້ຂອງ ຊຸມຊົນ ເຊິ່ງແມ່ນບ່ອນທີ່ຄູມາ ຈາກຊຸມຊົນນັ້ນເອງ (UNESCO Appeal 2015, 23-27)	- ຢູ່ຟິລິບປິນ, ຊຸມຊົນສະໜັບ ສະໜູນໃຫ້ຄູທີ່ມີຢູ່ໄດ້ ອອກໄປສອນຢູ່ເຂດທີ່ຍັງ ດ້ອຍໂອກາດ - ເພີ່ມຄວາມສົນໃຈ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມ ຊົນໃນໂຮງຮຽນຂອງ ເຂົາເຈົ້າ - ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຜູ້ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມ ສາມາດ ແລະ ເປັນຜູ້ເຮັດ ຕົວຈິງ - ເປັນການເປີດໂລກະທັດ ການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມ ເຂົ້າໃຈຂອງຂອງນັກຮຽນ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງກວ່າແຕ່ຢູ່ ໃນຫ້ອງຮຽນ	- ຕ້ອງມີການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຈາກຊຸມຊົນ - ອາດຮຽກຮ້ອງການສະໜັບ ສະໜູນທາງດ້ານອຸປະກອນ, ການຝຶກອົບຮົມຜູ້ຊ່ວຍຊຸມ ຊົນ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມ ສະດວກໃນຊຸມຊົນທີ່ເໝາະ ສົມ

8. ໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ດ້ານການບໍລິຫານ ຮ່ວມກັບ ໂຮງຮຽນອື່ນໆ; ແລະ ກຸ່ມໂຮງຮຽນ	ການໃຊ້ຊັບພະຍາກອນສໍາລັບ ການສອນ ແລະ ການບໍລິຫານ ທີ່ຫາຍາກ ແລະ ມີບໍ່ຫຼາຍ ຮ່ວມກັບໂຮງຮຽນໃດໜຶ່ງ. ໄທ (Buaraphan 2013, 134)	- ເປັນວິທີການໃຊ້ ຊັບພະຍາກອນສະເພາະ ວຽກໃດໜຶ່ງຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງບັນດາໂຮງຮຽນ ຂະໜາດນ້ອຍ - ຫຼຸດຜ່ອນພາລະທາງດ້ານ ການບໍລິຫານຂອງຄູໃນ ໂຮງຮຽນຂະໜາດນ້ອຍ - ແບ່ງໜ້າທີ່ທາງດ້ານການ ສຶກສາພິເສດ, ການ ພັດທະນາຫຼັກສູດ, ວຽກ ວິຊາການ	- ໂຮງຮຽນທີ່ຈັດຕັ້ງເປັນກຸ່ມ ສາມາດນໍາໄປສູ່ອັດຕາປະລະ ການຮຽນຂອງເດັກທີ່ສູງຂຶ້ນ ເມື່ອເດັກຕ້ອງປ່ຽນໂຮງຮຽນ - ຕ້ອງມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆ ເຊັ່ນ ຄ່າເດີນທາງ ແລະ ຄ່າທີ່ພັກ
---	---	--	---

LADLF

PO Box 468

Vientiane Capital; Lao PDR

Tel: (856-21) 263882

www.ladlf.org